

Verden i en ny, anderledes fase af sammenbrud; borgernes handling er presserende

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 5. januar 2026

Opfølgningen fortsætter efter det amerikanske angreb på Venezuela den 3. januar og bortførelsen af præsident Nicolas Maduro og hans kone fra Caracas. De to blev i dag stillet for en føderal dommer i New York City på 12 anklagepunkter, hvor de begge erklærede sig uskyldige; næste retsmøde er den 17. marts. Maduros vicepræsident Delcy Rodriguez blev i dag taget i ed som fungerende præsident og har fremsat milde udtalelser om »samarbejde« i forbindelse med terroren i hendes land og i Caribien. Antallet af døde som følge af USA's luftangreb og aktion i Venezuela den 3. januar er angivet til 80, hvoraf 32 er afdøde cubanske statsborgere.

Boring og transport af olie i landet er nu næsten standset, fordi tanklagrene og tankskibene ved anker har nået deres grænse for, hvor meget de kan lagre, i betragtning af USA's blokade af skibsfarten. Senere på ugen har Det Hvide Hus til hensigt at være vært for amerikanske oliechefer i Miami, Florida, for at tage over under parolen »genopbygning« i Venezuela.

Præsident Donald Trump antydede i går aftes, at Colombia og Mexico er i kø til amerikansk intervention, hvis Washington beslutter det, sammen med nedlukningen af Cuba. Udenrigsminister Marco Rubio sagde det samme. I aften erklærede vicestabschef for politik Stephen Miller ligeledes på CNN, at »USA bør have Grønland.«

Trump sagde, at Colombia »styres af en syg mand, der kan lide at fremstille kokain og sælge det til USA. Og han kommer ikke til at gøre det meget længere, kan jeg godt fortælle dig.« Om

Mexico sagde han, at »i hvert eneste opkald har jeg tilbudt tropper« til præsident Claudia Sheinbaum.

Hele denne situation viser, som beskrevet den 5. januar af Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, at verden befinder sig i en ny, »anderledes fase« af sammenbrud. Hun henviste også til den fortsatte rædsel, der påføres Gaza, undertrykkelsen af ytringsfriheden i Europa, operationerne mod Iran og mere, samt USA's hærgen på den vestlige halvkugle.

Med hensyn til den særlige fare der truer, når USA i år placerer langdistance-missiler med atomkapacitet i Tyskland, udsendte Den Internationale Fredskoalition, iværksat af Zepp-LaRouche, den 5. januar en erklæring til bred distribution og godkendelse. Erklæringen har overskriften »Erklæring fra Den Internationale Fredskoalition: Appel til det amerikanske folk, til præsident Trump og til Kongressen!« Den fulde tekst findes nedenfor.

Det ekstraordinære møde i FN's Sikkerhedsråd den 5. januar, der varede over tre timer, var en platform for snesevis af nationer til at udtrykke deres fordømmelse af USA's ensidige invasion og overtagelse af Venezuela. Professor Jeffrey Sachs, en inviteret oplægsholder, skitserede USA's uretmæssige aktioner for regimeændringer gennem de seneste årtier. Repræsentanter for flere nationer talte på vegne af større sammenslutninger. For eksempel talte Uganda på vegne af den 120 nationer store Bevægelse af alliancefrie Nationer. Den 4. januar udsendte den 18 nationer store »Gruppe af venner til forsvar for FN-pagten«, der blev grundlagt i forbindelse med et FN-møde i 2021, en kraftig erklæring, der fordømte USA's handling, og påpegede at præsident Trump den 3. januar, da han hævdede at ville »besætte og regere« Venezuela, erkendte »en klar plan om annektering, der blandt andet forudser en fuldstændig udslettelse af den venezuelanske stats ukrænkelige rettigheder som helhed«. Blandt medlemmerne af denne sammenslutning er Rusland, Kina, Hviderusland, Iran, Mali og Venezuela.

Samtidig med FN's Sikkerhedsråds møde fremsatte den kinesiske præsident Xi Jinping sine første personlige kommentarer om situationen i Venezuela under et møde med den irske premierminister Micheál Martin, der var på besøg. »Verden gennemgår i dag forandringer og uro, som ikke er set i et århundrede, med ensidige handlinger for overherredømme, der alvorligt underminerer den internationale orden,« sagde Xi. »Alle lande skal respektere de udviklingsveje, som andre nationers befolkninger uafhængigt har valgt, overholde folkeretten og formålene og principperne i FN-pagten, og især stormagterne må være et forbillede i denne henseende,« understregede han, ifølge RT.

På tidspunktet for udarbejdelsen af denne bulletin afholdes der for første gang en fortrolig briefing om USA's handlinger i Venezuela af Trump-administrationen for de otte plus kongresledere fra de to kamre, især væbnede styrker og efterretningstjenester. Mange lovgivere er meget kritiske over for Trumps intervention, men desværre kun fordi Kongressen ikke blev orienteret på forhånd og heller ikke havde givet tilladelse til den amerikanske militære opbygning, og ikke fordi lovgiverne er imod overtagelsen af Venezuela og andre nationer.

I skarp kontrast hertil holder Diane Sare, der to gange har været kandidat til det amerikanske senat fra New York, møder i denne uge i forbindelse med organiseringen af sin kampagnestart den 10. januar i New York City, hvor hun stiller op som præsidentkandidat for LaRouche Independent.

I Garland Nixon-podcasten i dag sagde Sare, at det amerikanske angreb på Venezuela »er en fornærmelse mod verdens domstol«, og forklarede hvorfor, og hvad verdens ansvar er for at afværge faren. Hun sagde: "Jeg kan ikke tro, at der er kongresmedlemmer, såsom mit tidligere kongresmedlem Mike Lawler, der siger: 'Dette var absolut nødvendigt, og selvfølgelig skulle præsidenten ikke have fortalt det til Kongressen. Det er så langt fra vores forfatning, at jeg

finder det helt forbløffende.”

Den Internationale Fredskoalition afholder sit 136. møde i træk denne fredag, den 9. januar.

USS Iwo Jima, an amphibious assault ship, was used in the process of getting Venezuela President Nicolas Maduro to New York City, after his Jan. 3 abduction. Credit: U.S. Navy photo by Mass Communication Specialist Seaman Andrew Eggert

Trump angriber Venezuela og kidnapper landets præsident

Carl Osgood og Dennis Small Eirns

3. januar 2026

Den seneste nyhed i morges var, at det amerikanske militær på ordre fra præsident Donald Trump havde angrebet Venezuela og kidnappet præsident Nicolás Maduro og hans kone. »De Forenede Stater har med succes gennemført et storstilet angreb mod Venezuela og dets leder, præsident Nicolás Maduro, som sammen med sin kone er blevet fanget og fløjet ud af landet,« sagde Trump på Truth Social tidligt om morgenen den 3. januar. »Denne operation blev udført i samarbejde med amerikanske retshåndhævende myndigheder. Detaljer følger.«

Trump hævdede, at formålet med razziaen var at bringe Maduro og hans kone for retten i det sydlige distrikt af New York, anklaget for narkosmugling. I sin timelange pressekonference senere på dagen fra Mar-a-Lago meddelte Trump, at USA fremover ville styre Venezuela, at olieindustrien også ville blive beslaglagt, og at der ville blive krævet betaling for

nationaliseringen af oliesektoren i 1976, og at USA advarede alle lande om, at de kunne blive udsat for samme behandling, hvis de ikke opfyldte USA's krav fuldt ud.

Trump gik så langt som til at advare om, at »Venezuela i stigende grad var vært for udenlandske fjender i vores region« – åbenbart en henvisning til Kina, Rusland og andre nationer. Det er meget betydningsfuldt, at præsident Maduro havde mødt en højtstående kinesisk delegation, herunder en personlig udsending fra den kinesiske præsident Xi Jinping, knap fem timer før han blev bortført. (Se rapporten om Trumps pressekonference nedenfor.)

Trump meddelte også, at hans udenrigsminister, Marco Rubio, havde talt i telefon med den venezuelanske vicepræsident, Delcy Rodríguez, efter overfaldet, og at hun havde overtaget præsidentposten og var imødekommende og havde lovet at gøre alt, hvad USA bad hende om. Virkeligheden var imidlertid, at vicepræsident Rodríguez senere på dagen indkaldte til et møde i Det Nationale Forsvarsråd og i en landsdækkende tv-udsending i nærværelse af de øverste ledere af landets lovgivende, dømmende og militære organer fordømte den amerikanske regimskifteoperation, der havde til formål at beslaglægge Venezuelas ressourcer, og erklærede at man som institution ”kræver øjeblikkelig løsladelse af præsident Nicolás Maduro, den eneste præsident i Venezuela, og hans kone, Cilia Flor. “

Den skamløse tilbagevenden til Teddy Roosevelt-agtig kanonbådsdiplomati blev også mødt med en storm af internationale protester fra Rusland, Kina, Brasilien, Mexico og andre lande. Der er også indkaldt til et ekstraordinært møde i FN's Sikkerhedsråd for at drøfte krisen.

»De nærmere detaljer« om selve militæroperationen omfattede en ti minutters briefing fra formanden for den amerikanske forsvarsstab, general Dan Caine, under Trumps pressekonference ved middagstid. Caine gav et overblik over planlægningen,

forberedelsen og gennemførelsen af det, militæret kalder »Operation Absolute Resolve«. Han understregede, at missionen ikke kunne være gennemført »uden det utrolige arbejde, der er udført af forskellige efterretningsagenturer, herunder CIA, NSA og NGA (National Geospatial Intelligence Agency)«.

»Efter måneder af arbejde fra vores efterretningskolleger for at finde Maduro, og forstå hvordan han bevægede sig, hvor han boede, hvor han rejste hen, hvad han spiste, hvad han havde på, hvad hans kæledyr var, var vores styrke i begyndelsen af december klar til en række koordinerede begivenheder,« sagde Caine. Styrken omfattede over 150 fly, der blev sendt ud fra 20 forskellige baser på den vestlige halvkugle, herunder angrebsskibet *USS Iwo Jima* ud for kysten. Flyene omfattede helikoptere med amerikanske specialstyrker ledsaget af FBI-personale, amerikanske luftvåben- og flådefly, overvågnings- og rekognosceringsfly og B-1-bombefly samt droner. Luftangreb ødelagde luftforsvaret i Caracas for at beskytte helikopterne. Efter at Maduro og hans kone overgav sig, blev de fløjet med helikopter til *USS Iwo Jima* og transporteres nu til New York-området.

Billede: Deed – Attribution-ShareAlike 4.0 International – Creative Commons

Vil USA overleve sit 250. år? Hvorfor jeg nu erklærer mit kandidatur til præsident for

Amerikas Forenede Stater

Af Diane Sare

3. januar 2026 – I de tidlige morgentimer den 3. januar 2026 iværksatte min regering, Amerikas Forenede Staters regering, en invasion af en suveræn nation for med magt at bortføre dens leder. Venezuelas præsident, Nicolás Maduro, og hans kone blev fanget af amerikanske soldater i et tidligt morgenangreb og bragt om bord på et skib, der angiveligt er på vej til det sydlige distrikt i New York, hvor parret ifølge den amerikanske justitsminister Pam Bondi er "sigtet for narkoterrorisme, konspiration om import af kokain, besiddelse af maskingeværer [sic] og ødelæggende anordninger samt konspiration om besiddelse af maskingeværer [sic] og ødelæggende anordninger mod USA."

Lad mig klart sige, at alt ved denne handling er i strid med folkeretten, FN-pagten og, hvad der er afgørende for det amerikanske folk, i strid med vores egen amerikanske forfatning. Den er også i strid med principperne i den Amerikanske Uafhængighedserklæring, der opregner en »lang række overgreb« begået mod kolonierne i New England af det britiske imperium – overgreb, som vi selv netop har begået med denne ulovlige handling mod det venezuelanske folk og den venezuelanske nation.

Medmindre vores nation drastisk ændrer kurs og vender tilbage til de principper, som John Quincy Adams gav udtryk for i sin tale til Kongressen den 4. juli 1821, vil vi og vores republik ophøre med at eksistere i genkendelig form længe før den 4. juli 2026, 250-årsdagen for vores uafhængighedserklæring. De Forenede Stater er en magtfuld nation. Hvis denne magt udøves i henhold til den lovløse doktrin, der er udtrykt i den nyligt offentliggjorte nationale sikkerhedsstrategi, vil vores nation ikke blot skade sig selv, men ligesom den selvmorderiske morder på taget kan vores nation blive en trussel mod

milliarder af uskyldige mennesker over hele kloden.

Hvorfor jeg er kvalificeret

Inden jeg redegør for, hvad jeg mener ligger bag denne vanvittige »sikkerhedsstrategi«, og hvad vi skal gøre ved den, vil jeg besvare det spørgsmål, som mange af jer sandsynligvis stiller: »Hvad gør dig mere kvalificeret til at lede denne nation end de forfærdelige præsidenter og kandidater, vi har haft i de sidste årtier, og hvorfor skulle nogen stole på dig?«

Min kvalifikation til at beklæde landets højeste embede kommer ikke fra et værdiløst stykke papir fra en -institution i »elfenbenstårnet«, men fra min egen moral og mod, som det fremgår af mit årtier lange samarbejde med Amerikas største statsmand og præsidentielle person, Lyndon H. LaRouche, Jr.

Det var LaRouches dybe forståelse af betydningen af det Britiske Imperiums nederlag til De Forenede Stater og hans strålende succes som økonomisk prognosemager, baseret på hans forståelse af principperne i det amerikanske økonomisystem, der fik mig til at støtte hans politik og studere vores grundlæggende fædres banebrydende skrifter, især vores første finansminister Alexander Hamiltons politiske erklæringer, der omhandlede emner som offentlig kredit, national bankvirksomhed og produktion.

Da LaRouche blev sendt i fængsel som følge af en årtier lang politisk heksejagt koordineret af Wall Street og City of London, der samarbejdede med skrupelløse elementer i amerikanske efterretningstjenester, nyhedsmedierne og undergravende organisationer som Anti-Defamation League of B'nai B'rith, nægtede jeg at lade mig kue. Jeg valgte at vie mit liv til at besejre de sidste rester af det koloniale imperium og genoprette min nation, USA, til sin tilsigtede rolle som forsvarer af suveræne rettigheder for mennesker og nationer over hele kloden, ikke gennem militær magt, men

gennem økonomisk partnerskab og gensidigt fordelagtig økonomisk udvikling.

Jeg vil aldrig forråde jer.

Problemet vi står over for

Den uomtalte krise bag Vestens militære dagsorden er, at det transatlantiske finansielle og monetære system er håbløst fortabt. Det er ikke kun, at den amerikanske regering har en gæld på cirka 40 billioner dollars, og at det amerikanske folk bærer en uholdbar personlig gældsbyrde, men at London og Wall Street er ejere af en multi-billiard-dollar boble af derivater, der ikke kan opretholdes. I løbet af de sidste uger af 2025 pumpede Federal Reserve over 74 milliarder dollar ind i det finansielle system. NATO-landene sælger våben til Ukraine og Israel, som først vil blive produceret om fem år eller mere, hvilket nødvendiggør en fortsættelse af folkemorderiske konflikter set fra interessenternes og spekulanternes synspunkt.

Hertil kommer, at den nuværende beboer i Det Hvide Hus, præsident Donald Trump, er blevet dårligt betjent af ambitiøse, løgnagtige kabinetsmedlemmer som udenrigsminister »Narco«
Rubio og Soros-mand finansminister Scott Bessent, blandt andre, og synes at være uvillig eller ude af stand til at opretholde sit erklærede tilsagn om at afslutte endeløse krige.

Mens præsident Trump fejler, kan hans politiserede »Rusland-Rusland«-neokonservative og neoliberale modstandere fra Det Demokratiske og Det Republikanske Parti udnytte de ulovlige handlinger i Venezuela til at indlede en rigsretssag, hvilket i en fornuftig Kongres måske ville bringe lindring, men i hænderne på den nuværende Kongres snarere ville tjene til at kaste os ud i en ødelæggende krig med Rusland eller Kina eller begge.

Derfor appellerer jeg til jer, det amerikanske folk, om at

slutte jer til min kampagne for at finde en vej ud af denne potentielle katastrofe.

Vi har intet at frygte undtagen frygten selv

På 250-årsdagen for vores uafhængighedserklæring må vi kræve, at alle embedsmænd overholder de principper, der er nedfældet i vores uafhængighedserklæring og forfatning: nemlig at alle mennesker er skabt lige – og alle betyder alle, ikke kun dem, der er født inden for vores grænser eller født ind i en bestemt tro eller sprogkultur, at ALLE mennesker er udstyret med »umistelige rettigheder«, og at regeringer er oprettet for at »sikre disse rettigheder«, herunder vores egen regering.

Sikring af rettighederne til »liv, frihed og stræben efter lykke« sker ikke i det abstrakte, men skal også eksistere i den fysiske verden. Børn, der lever under konstante bombardementer, trusler om vold, sult, sygdom og politisk undertrykkelse, bliver frataget deres gudgivne rettigheder. Frihed er ikke frihed, hvis den påtvinges med magt. John Quincy Adams sagde, at grundlæggelsen af Amerikas Forenede Stater, baseret på de principper, der er udtrykt i vores uafhængighedserklæring, »med et slag ødelagde lovligheden af alle regeringer, der var baseret på erobring.« Lad det synke ind. Regeringer baseret på erobring (magt) er ulovlige.

Den daværende udenrigsminister John Quincy Adams erklærede i samme tale den 4. juli, at hvis Amerika skulle engagere sig i udenlandske erobringer, »kunne det blive verdens diktator. Det ville ikke længere være hersker over sin egen ånd.«

Lad os tage vores ånd tilbage, ikke ved at rejse »til udlandet på jagt efter monstre, der skal tilintetgøres«, men ved at tilintetgøre monstrene iblandt os, begyndende med det bankerotte finansielle system.

Hvis vi ønsker at sikre »frihedens velsignelser« for os selv og alle andre, må vi erklære, at det transatlantiske system er bankerot! Ikke flere redningsaktioner med blod og skattepenge.

Lad hele rodet gennemgå en ordnet konkursbehandling/reorganisering, inklusive den forfatningsstridige Federal Reserve, og opret en tredje nationalbank i USA.

Ikke flere flydende valutakurser! Bind dollaren til guld eller en kurv af reelle råvarer i samarbejde med de mest magtfulde nationer på kloden, nemlig Rusland, Kina og Indien. Indfør en global »Glass/Steagall«-bankadskillelse med en uigennemtrængelig mur mellem spekulation og kommercielle opsparings- og låneaktiviteter.

Under disse betingelser vil USA være i stand til at afskrive store gældsbeløb og i stedet udstede kredit til at opbygge nationale infrastrukturprojekter inden for transport, vandforvaltning og energi (især kernefusion), hvilket vil øge den amerikanske arbejdsstyrkes produktivitet drastisk og hæve levestandarden for det amerikanske folk.

I stedet for at erklære velstående nationer for vores konkurrenter eller endog vores modstandere, lad os arbejde sammen med dem til gavn for hele menneskeheden, herunder det amerikanske folk, som er belastet snarere end begunstiget af vores forgæves forsøg på at forhindre andre nationers fremskridt.

Det er med dette formål for øje, at jeg erklærer mit uafhængige kandidatur til præsidentposten i USA, ikke for at udøve lederskab i en fjern fremtid i januar 2029, men for at give det amerikanske folk en stemme og en vej til at sikre den politik, der er så presserende nødvendige nu.

Jeg inviterer jer til at slutte jer til mig.

Tilmeld jer her til mit borgermøde den 10. januar om The Spirit of America 250.

Synspunktet fra Syden

Sæt dig selv for et øjeblik i stedet for en præsident, en minister eller en anden vigtig leder af en nation fra det globale Syd, som repræsenterer størstedelen af menneskeheden – enten en nuværende leder eller en fremtidig leder, såsom de omkring 150 unge voksne fra 37 lande på alle kontinenter, der deltog i den internationale ungdomsdialog den 14. december med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche.

Hvad ser du?

Du ser USA spille en vigtig rolle i forsøget på at finde en løsning på krigen i Ukraine, der tager hensyn til alle parter sikkerhedsinteresser. Men du ser også en Trump-regering, der er ved at iværksætte et militært angreb på Venezuela og åbent erklærer, at den har til hensigt at stjæle landets olie – og allerede er begyndt at gøre det ved at beslaglægge skibe på åbent hav – efter at være blevet valgt på løftet om »aldrig igen« at indlede en sådan erobrerkrig.

Du læser den samme administrations dokument om national sikkerhedsstrategi, udgivet den 4. december 2025, som bekendtgør dens intention om at drive Kina og dets Bælte- og Vej-initiativ ud af den vestlige halvkugle – til at begynde med. »Vi bør gøre alt for at fordrive udenlandske virksomheder, der bygger infrastruktur i regionen,« hedder det direkte i dokumentet, »ved at udnytte USA's indflydelse inden for finans og teknologi til at få landene til at afvise sådan hjælp,« samtidig med at vi bruger amerikansk militær, politisk og økonomisk magt til at »udvide amerikansk adgang til kritiske mineraler og materialer.«

Du forstår, at hvis denne Trump-variant af britisk

kolonialisme får lov at bestå på den vestlige halvkugle, vil Afrika, Mellemøsten og Asien være de næste.

For at være sikker, ser du dig derefter omkring for at se, hvilke store infrastrukturprojekter USA har bidraget med til at opbygge i Latinamerika og Caribien i løbet af de sidste 20 år.

Der er ingen.

Men dine øjne vender sig også mod en anden økonomisk og sikkerhedspolitisk linje fra Kina og andre nationer i BRIKS og SCO. Du er godt klar over, at Kina har løftet 850 millioner mennesker ud af fattigdom på 40 år, og du har spurgt dig selv: »Hvis Kina kan gøre det, hvorfor kan vi så ikke?« Og den 10. december 2025 udsendte den kinesiske regering et politisk strategipapir om Latinamerika og Caribien, der tilbyder »planlægning og opførelse af infrastruktur i lande i Latinamerika og Caribien (LAC) for at forbedre den regionale infrastrukturelle sammenhængskraft.«

Det fastslår, at Kina vil hjælpe med at »udnytte rumteknologi til at fremme LAC-landenes videnskabelige, teknologiske og industrielle udvikling« og tilbyde »aktiv deltagelse af LAC-landene i Kinas bemandede rumprogram og missioner til månen og det ydre rum.« Det understreges, at der vil blive ydet særlig støtte til »unge forskere«, og at fattigdomsbekæmpelse vil være et centralt mål for alle kinesiske aktiviteter i regionen. Det understreges, at »Kina vil fortsætte med at yde udviklingsbistand til LAC-landene uden at stille politiske betingelser« (langt fra, hvad IMF og Wall Street gør i øjeblikket), og det tilbydes endda at »gennemføre trilateralt udviklingssamarbejde i LAC-landene med relevante lande uden for regionen« – et direkte tilbud til USA og Europa om at deltage i denne win-win-politik.

Man kan så se på, hvilke store infrastrukturprojekter kineserne har bygget eller tilbudt at iværksætte i

Latinamerika og Caribien. Man ser Chancay-megahavnen i Peru, der nu er i drift; den foreslåede bi-oceaniske jernbanekorridor, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet fra Peru til Brasilien; man ser Mutún-jernmalm- og stålkomplekset i Bolivia; der er forslag om at bygge den nicaraguanske interoceaniske store kanal og bygge højhastighedstoglinjer gennem hele Mellemamerika. Man ser de kinesiske forslag om at bygge højhastighedstog i Mexico – fra Mexico City til Querétaro og på tværs af Tehuantepec-landtangen – som blev annulleret på grund af pres fra Wall Street og Washington.

Disse unge mennesker med denne vision er Amerikas bedste allierede i den fælles opbygning af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, når vi går ind i 2026 – året for 250-årsdagen for den Amerikanske Uafhængighedserklæring.

Den dansk regering siger USA er en potentiel trussel

Af Tom Gillesberg

11. december 2025 (EIRNS) – En 62-siders rapport, der blev offentliggjort den 10. december af det danske forsvars efterretningstjeneste (DDIS) med titlen »Outlook 2025, An Intelligence-Based Evaluation of the Outer Conditions for the Safety of the Kingdom of Denmark« (Udsigter for 2025, en efterretningsbaseret vurdering af de ydre betingelser for sikkerheden i Kongeriget Danmark), har skabt mange overskrifter i USA, da den angiveligt udpeger USA som en potentiel trussel mod den danske nationale sikkerhed. Man

kunne forestille sig, at dette betyder, at rapporten diskutererede truslerne fra præsident Donald Trump om, at USA er nødt til at overtage Grønland. Det er ikke tilfældet. I stedet forekommer det kun indirekte i passagen: "Øget supermagtkonkurrence i Arktis har øget den internationale opmærksomhed på regionen betydeligt. Dette gælder især USA's voksende interesse for Grønland og dets betydning for USA's nationale sikkerhed. Samtidig øger denne opmærksomhed truslen om spionage, herunder cyberspionage, og forsøg på at påvirke alle dele af Kongeriget Danmark.»

Selv Trump-administrationens toldkrige kommenteres kun med ordene: «USA bruger økonomisk magt, herunder trusler om høje toldsatser, til at gennemtvinge sin vilje og udelukker ikke længere brugen af militær magt, selv mod allierede."

Rapportens største bekymring er, at USA måske vil forsøge at trække sig ud af sine sikkerhedsforpligtelser over for Europa gennem NATO og ikke længere vil fungere som en brik i det vestlige finansimperium, der kan indsættes i tjeneste for den unipolære orden. Det hedder: "Det vil øge Ruslands vilje til at gennemføre mere kraftfulde militære provokationer mod europæiske NATO-lande, hvis USA offentligt sår tvivl om, hvorvidt det vil reagere på et russisk angreb på et europæisk NATO-land. Rusland vil være i stand til at gennemføre sådanne provokationer for at teste, om USA rent faktisk vil komme Europa til undsætning. Desuden vil Rusland sandsynligvis blive mere villig til at konfrontere europæiske NATO-lande, hvis USA øger sit fokus på Stillehavsregionen og trækker flere af sine tropper tilbage fra Europa."

Samtidig fastslår rapporten, at der ikke er nogen umiddelbar militær trussel mod Danmark fra Rusland eller andre, men fortsætter alligevel med at bygge videre på fortællingen om, at Rusland med tiden kan blive en farlig trussel mod Europa, uden at underbygge denne påstand.

Da fristen for rettelser til rapporten var den 3. december, og

den derfor var færdig før den seneste amerikanske nationale sikkerhedsstrategi, ville den sandsynligvis have været endnu mere hysterisk, hvis den var blevet offentliggjort bare to uger senere.

Billede: Wikimedia Commons

Træk jer ud af NATO! Ny national sikkerhedsstrategi kræver ny sikkerhedsarkitektur, af Helga Zepp-LaRouche

Af Helga Zepp-LaRouche, den 9. december 2025

Selvom den nyligt offentliggjorte amerikanske nationale sikkerhedsstrategi (NSS) blev modtaget af nogle førende kredse i Europa med en blanding af tænders gnidelse, raserianfald og fortvivlelse, bør den under de givne omstændigheder betragtes som en velsignelse i forklædning. Den repræsenterer et brud med Biden-administrationens sikkerhedsdoktrin om amerikansk lederskab i en unipolær verdensorden til fordel for en mere afbalanceret politik over for Rusland og en hensyntagen til den globale magtforskydning mod Kina, hvilket giver mulighed for en rationel revurdering af egne sikkerhedsinteresser og en omlægning af den internationale sikkerhedsarkitektur.

Dokumentet forbyder udtrykkeligt yderligere udvidelse af NATO, hvilket de facto udelukker Ukraines medlemskab, da den såkaldte »koalition af villige« ikke kan gennemtvinge et

sådan medlemskab mod USA's vilje. Det sætter også effektivt en stopper for idéen om et »globalt NATO« samt for den »interoperative struktur« mellem Den Europæiske Union og dette globale NATO.

I stedet for at puste og stønne over, at man ikke har brug for »rådgivning udefra«, som den tyske udenrigsminister Wadepuhl udtrykte det, ville europæerne gøre klogt i at tage det ganske vist barske wake-up call i NSS-dokumentet alvorligt: at det europæiske kontinent vil være uigenkendeligt om 20 år, hvis de nuværende tendenser til økonomisk tilbagegang fortsætter. Dokumentet advarer endda om en »udslettelse af civilisationen«.

Den største fejl, vi i Europa kunne begå nu, ville være at afvise denne advarsel arrogant som endnu et bevis på præsident Trumps uforudsigelighed.

For udsigten til en »udslettelse af civilisationen« i Europa skyldes IKKE KUN fortsættelsen af den nuværende økonomiske politik – massive besparelser på alle sociale områder til fordel for en skruppelløs våbenindustri – men endnu mere det absolut uansvarlige og håbløse forsøg på at påføre Rusland et »strategisk nederlag«.

Den nye amerikanske NSS giver en meget tiltrængt mulighed for at trække sig ud af NATO, da alliancen i lang tid ikke har svaret til vores grundlæggende sikkerhedsinteresser. Siden afslutningen af Den kolde Krig burde NATO være blevet opløst, ligesom Warszawa-pagten blev det i 1991, til fordel for en fredsorden for det 21. århundrede, som på det tidspunkt ville have været fuldstændig mulig.

I stedet forvandlede NATO sig fra en defensiv alliance til en offensiv. Det endelige slag kom, da den højest rangerede NATO-militærofficer, admiral Giuseppe Cavo Dragone, formand for NATO's Militærkomité, i et interview opfordrede til en »mere aggressiv reaktion« på krigen i Ukraine. Et »forebyggende angreb« mod Rusland var ifølge ham også tænkeligt – hvilket

naturligvis kunne betegnes som en »defensiv handling«. George Orwell, eller hvad?

»Angreb er forsvar, krig er fred!«

Præsident Putin svarede med umiskendelig klarhed, at Rusland ikke har nogen intentioner om at starte en krig med Europa. Det har man allerede understreget hundredvis af gange. Men hvis Europa selv skulle starte en sådan krig, tilføjede han, ville Rusland være »øjeblikkeligt klar«, og konflikten ville blive afsluttet meget hurtigt til Ruslands fordel – i modsætning til den »kirurgiske« tilgang, der blev anvendt i Ukraine. Den russiske politolog Sergei Karaganov var endnu mere direkte i et interview med Eva Peli den 30. oktober i Moskva, hvor han sagde, at hvis en større krig brød ud i Europa, ville Europa ophøre med at eksistere.

Mens den amerikanske og russiske regering gør en seriøs indsats for at afslutte krigen gennem forhandlinger, fastholder den europæiske »koalition af villige« – Tyskland, Frankrig, Storbritannien, Polen, de baltiske stater og EU-Kommissionen – stadig målet om at påføre Rusland et »strategisk nederlag«. Det må stå klart for enhver tænkende person, at dette er umuligt mod det der nu er verdens stærkeste atommagt, medmindre man er villig til at acceptere menneskehedens undergang. Efter det nylige møde mellem NATO's udenrigsministre i Bruxelles beskyldte den ungarske udenrigsminister Szijjártó disse europæiske kræfter for at forsøge at forhindre fredsbestræbelser og trække Europa ind i en krig med Rusland. Ungarns premierminister Orbán advarede endog lørdag den 6. december i Kecskemét om, at europæiske ledere allerede har besluttet at gå i krig mod Rusland, og at en stor ungarsk delegation ville besøge Moskva i de kommende dage.

I Tyskland må man i alle udtalelser om krigen i Ukraine gentage mantraet om, at det er »Putins uprovokerede aggressionskrig i strid med folkeretten« for at undgå at blive stemplet som »Putins marionet«. Men den næsten enstemmige

opfattelse i det Globale Syd og blandt amerikanske eksperter som Jeffrey Sachs, John Mearsheimer, Ray McGovern, Chas Freeman og mange andre er, at NATO's femdobbelte udvidelse mod øst – 1.000 km – i strid med løftet ved afslutningen af Den kolde Krig om ikke at udvide NATO »en tomme« mod øst, var det, der udløste krigen. I begyndelsen af 2022 havde offensive våbensystemer nær den russiske grænse reelt skabt en omvendt cubansk missilkrise, og Putins appeller om juridisk bindende sikkerhedsgarantier blev simpelthen ignoreret.

Krigen kunne være afsluttet i marts 2022 med Istanbul-aftalen mellem Putin og Zelenskyj, som blev notorisk saboteret af Boris Johnson. Nu – efter næsten fire års udmattende krig og tabet af millioner af menneskeliv – kan man ikke benægte, hvad den tidligere generalinspektør for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's Militærkomité, Harald Kujat, gentagne gange har understreget: at Ukraine aldrig har været i stand til at ændre den strategiske situation. Og slet ikke nu, hvor dele af fronten kollapser, hvor fronttropper og tvangsudskrevne deserterer i massevis, og hvor internationale militæreksperter åbent diskuterer, at krigen er tabt. I denne situation er det yderst uansvarligt af den højest rangerede NATO-officer at tale om forebyggende angreb. Det svarer til en opfordring til kollektivt selvmord.

I de næsten fire år denne udmattelseskrig har varet, har hverken EU-Kommissionen eller de europæiske statschefer gjort noget forsøg på at afslutte krigen gennem forhandlinger. Tværtimod: Da en diplomatisk løsning mellem Putin og Zelenskyj praktisk talt var aftalt i marts 2022 med Istanbul-aftalen, så Europa – og den daværende præsident Biden – tavst til, mens Boris Johnson ødelagde muligheden. Nu, hvor der er en realistisk udsigt til, at krigen kan afsluttes af Trump og Putin, og at forholdet mellem de to største atommagter kan normaliseres, taler NATO om forebyggende angreb!

NATO er ikke længere en atlantisk forsvarsalliance, men ser sig selv som den militære arm, der skal forsvare den unipolære

verdensorden, som Vesten har fulgt siden afslutningen af Den kolde Krig. Men denne orden er allerede blevet erstattet af partnerskabet mellem landene i det Globale Syd, som ikke længere er villige til at underkaste sig det kollektive Vestens imperiale og koloniale strukturer. De er i færd med at opbygge en ny verdensøkonomisk orden gennem BRIKS og SCO, baseret på suverænitet og gensidig, ligeværdig udvikling.

Vi må ikke modsætte os denne nye verdensorden, der bringer 500 års kolonialisme til ophør og for første gang giver nationerne i den Globale Majoritet mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Vi må snarere samarbejde med disse lande og dermed åbne et nyt kapitel i menneskehedens historie.

I denne tid med epokegørende forandringer er der flere regionale kriser, som kan udvikle sig til større konflikter. Efter den igangværende katastrofe i Mellemøsten er der for nylig udbrudt en ny og farlig optrapning mellem Japan og Kina. Nu hvor premierminister Takaichi har stillet spørgsmålstegn ved Et-Kina-politikken – som er uomtvistelig i henhold til international ret – og endda rejst muligheden for japansk militær intervention i Taiwan, vokser bekymringen i hele Indo-Stillehavsregionen. Militarismen i Japan ligner i stigende grad den, vi ser i Europa, og vækker de mest forfærdelige minder om aksemagternes handlinger under Anden Verdenskrig, som kostede 27 millioner liv i Sovjetunionen og 35 millioner i Kina.

Hvis vi har lært noget af de to verdenskrige, er det, at tiden nu er inde til at genoptage det, vi opgav ved afslutningen af Den kolde Krig, da vi tog den forkerte afkørsel. Der var ikke længere nogen fjende; det ville have været let at etablere en ny international fredsorden. I dag, 35 år senere, er den arrogante og kortlivede forudsigelse om »historiens ende« afsløret som falsk – ligesom det enorme boomerang-tilbageslag fra forsøget på at etablere en unipolær verdensorden.

Hvert enkelt land bør meddele sin udtræden af NATO og samtidig

indkalde til en ny konference i traditionen fra Den Westfalske Fred, hvor en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur må formuleres, der tager hensyn til alle nationers interesser på planeten.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har allerede foreslået en lignende tilgang med sit Global Governance Initiative. Præsident Putin har også rejst ideen om en eurasisk sikkerhedsarkitektur. Og der er håb: Unge i Tyskland deltager i skolestrejker, fordi de hverken ønsker at være kanonføde eller skyde mennesker i fremmede lande.

Vi befinder os på et punkt i menneskehedens universelle historie, hvor vi ikke blot må lægge et halvt årtusinde med kolonialisme bag os, men også den tankegang, der førte til to verdenskrige i det 20. århundrede: geopolitik. Vi må én gang for alle lægge den barbariske idé bag os, at mennesket er en ulv for mennesket, som Thomas Hobbes – ideolog for det Britiske Imperium – hævdede.

Denne barbariske opfattelse afspejles i NATO's promoveringsvideo »From Foresight to Warfight«, hvor det hedder:

»Krig vil altid forblive en væsentlig del af menneskets bestræbelser; manipulation af følelser og forståelse vil være lige så vigtigt som at nægte adgang til vores rum; det menneskelige sind vil være en slagmark i sig selv...«

Enhver, der ser denne video og ikke afviser dette syge verdenssyn, har allerede tabt kampen om sit eget sind.

Vi er den eneste kendte art i universet, der er udstyret med kreativ fornuft, og vi må nu bruge den til at sætte idéen om én menneskehed først, når vi etablerer en ny orden.

Noter:

1. <https://schillerinstitut.dk/si/2022/11/ti-principper-for-en-ny-international-sikkerheds-og-udviklingsarkitektur/>

Bankopdeling for Amerikas 250-års fødselsdag – Lov om almen velfærd

af Paul Gallagher

7. december 2025 (EIRNS)

Forord

For at fremme den generelle velfærd bør Amerika på sin 250-års fødselsdag vælge det amerikanske økonomiske system – finansminister Alexander Hamiltons offentlige kreditsystem, som han beskrev i sin rapport om offentlig kredit fra 1791 og andre rapporter til Kongressen – frem for et system baseret på finansiell spekulation og tilbagevendende kriser.

For at sikre for os selv og vores efterkommere frihed fra kolonialisme og skabe fredeligt samarbejde mellem frie og suveræne nationer, ønsker USA desuden, at landets egen økonomiske fremgang suppleres af tilsvarende fremgang og udvikling hos partnerlande, herunder udviklingslande.

A. Bankadskillelse

Der indføres en generel politik for bankadskillelse. Formålet er at adskille kommerciel indskuds- og udlånsvirksomhed fra investeringsbankvirksomhed, handelsbankvirksomhed og spekulation i gældsbeviser. Dette følger traditionen fra:

- præsident Madisons *U.S. Bank Charter Act* af 1816, der omcharterede USA's nationalbank,
- præsident Lincolns *Banking Acts* fra 1863 og 1864, som skabte det første system af nationalt charterede banker,
- præsident Franklin Roosevelts *Glass-Steagall Act* fra 1933, der indledte genopretningen efter den store depression,
- *Bank Holding Company Act* fra 1957, samt tilsvarende love i flere europæiske lande efter 2. verdenskrig.

1. Reorganisering af forretningsbankerne

Fra finanskrisen i 2007–08 til begyndelsen af 2020'erne faldt forholdet mellem udlån og indlån i det amerikanske banksystem som helhed fra 102 % til 60 %, og i de seks største megabanker fra ca. 85 % til ca. 40 %. Resten består af spekulative investeringer – herunder ejerskab af og prime-broker-tjenester til tusindvis af hedgefonde, pengemarkedsfonde m.m.

En genetableret Glass-Steagall-lov vil forbyde dette. Bankerne får af Kongressen en periode på seks måneder til at sælge eller udskille alle spekulative værdipapirafdelinger (de største banker har hver flere tusinde). Disse enheder vil dermed stå uden udsigt til redning fra staten, FDIC eller Federal Reserve, når de går konkurs.

2. Adskillelse fra værdipapirhandel

Kommercielle banker, uanset størrelse, vil være begrænset til indskuds- og udlånsvirksomhed samt tjenester knyttet til kommerciel bankdrift, såsom valutaveksling og køb/indløsning af statspapirer for kunder. De vil specifikt blive forbudt både at eje og at låne til fonde, der driver værdipapirhandel, samt at handle på derivatmarkeder.

3. Holdingselskaber

Kommercielle bankholdingselskaber vil blive forbudt at eje investeringsbanker eller råvarehandlere, der besidder og spekulerer i primære råvarer, som er væsentlige for økonomien – herunder energi og elektricitet – i overensstemmelse med *Bank Holding Company Act* fra 1957.

4. Kreditgivning

Det nuværende dystre forhold mellem udlån og indlån hænger sammen med Federal Reserve – en centralbank, der ikke låner ud til økonomien, men tilfører indlån til megabankerne, som siden 2008 er blevet 50 % større. Bankerne anvender i stigende grad disse indskud til spekulation frem for udlån.

En genetableret Glass-Steagall-lov, der tørrer de spekulative bobler ud, kan bane vejen for reel økonomisk genopretning. Økonomien har behov for kredit til infrastrukturprojekter, reindustrialisering og deltagelse i international økonomisk udvikling.

B. National bankvirksomhed og kapitalbudget

Der bør vedtages et kapitalbudget til industrialisering og økonomisk infrastruktur – et budget, der udlånes som kredit, og derfor er langt mere generøst end det finansministerium normalt kan afsætte. Dette følger traditionen fra National Bank-lovene i 1791, 1816 og 1841; fra Reconstruction Finance Corporation (1932–1955); og siden 2018, i mindre målestok, fra United States International Development Finance Corporation.

Kongressen bør oprette en nationalbank inden for Federal Reserve, som overtager kontrollen over kredit- og monetære funktioner og gennemfører en politik for udviklingslån til økonomisk infrastruktur og industrialisering – både indenlands og internationalt.

1. Formål

Oprettelse af en amerikansk bank for infrastruktur og produktion

Under en genindført Glass-Steagall-regulering vil oprettelsen af en sådan kommerciel bank genskabe det gyldige overskud i banksystemet, et overskud der stammer fra produktion, industri, øget produktivitet af jord og jordbund samt opførelse af ny, teknologisk avanceret infrastruktur.

Kongressens formål er at etablere en tredje nationalbank for at genetablere det fremskridtsniveau, der fandtes i USA's "gyldne produktivitetsalder" fra 1935 til 1965, hvor multifaktorproduktiviteten steg med 3–4 % om året.

Hamilton havde ret i, at offentlig gæld er en offentlig velsignelse, når den via en offentlig bank kanaliseres til at øge produktionskraften i økonomien.

2. Principper

Kongressen bemyndiger hermed oprettelsen af det offentlige selskab Bank of the United States, der skal have beføjelse til at:

- yde kredit til store nationale infrastrukturprojekter (transport, havne, elektrificeret jernbane, vandforvaltning, tørke- og oversvømmelsesforebyggelse, stormbeskyttelse, energi, rumforskning og fusionsudvikling),
- yde lån til amerikanske agenturer, der projekterer sådanne projekter,
- indgå joint ventures med udenlandske agenturer for

gensidigt at finansiere international infrastruktur,

- yde kredit til statslige og kommunale kapitalprojekter ved køb af kommunale obligationer,
 - diskontere banklån til virksomheder i sådanne projekter,
 - samarbejde med Export-Import Bank om handelskredit.
-

1. Kapitalisering

(a) Kapitalgrundlag

Banken kapitaliseres med op til 2 billioner dollars ved udstedelse af præferenceaktier i bytte for:

1. offentligt ejede statsobligationer med løbetid ≥ 3 år,
2. udestående kommunale obligationer med løbetid ≥ 5 år.

Federal Reserve bistår kapitaliseringen ved fortsat salg af sine beholdninger af statsobligationer.

(b) Finansministeriet

Finansministeriet fungerer som on-call-tegner med op til 100 mia. dollars i nye 30-årige statsobligationer og modtager tilsvarende præferenceaktier.

(c) Indskud

Banken kan modtage indskud af statens indtægter, herunder provenu fra benzinskatten og dieselaafgiften (National Transportation Trust Fund), for så vidt banken overtager transportinfrastrukturens finansieringsansvar.

(d) Renteindtægter

Banken modtager regelmæssige rentebetalinger fra statslige og

kommunale organer, hvis obligationer er indgået som kapital.

(e) Indskudspligt

Stater og kommuner, der modtager støtte via bankens obligationskøb, skal opbevare 5 % af provenuet som indskud i banken, indtil projektet kræver udgifterne.

(f) Yderligere kapitalfremskaffelse

Banken kan rejse yderligere lånekapital – fra offentligheden, kommercielle banker, erhvervsvirksomheder og investeringsfonde – ved at udstede obligationer op til et samlet beløb, der ikke overstiger dens tegnede kapital.

(g) Udenlandske investorer

Udenlandske tegnere af bankens kapital skal være aktionærer uden stemmeret.

2. Kommercielle banklån

(a) Centralbanken skal diskontere lån ydet af kommercielle banker under Glass-Steagall-standarder til deltagere i godkendte infrastrukturprojekter. Diskonteringen må ikke være mindre end 50 %.

(b) Banken kan deltage i nye lån til godkendte projekter i samarbejde med multilaterale og nationale udviklingsbanker og kan dække op til 50 % af lånene.

(c) Lån og diskonteringer skal have løbetider, der svarer til projekternes forventede rentabilitet og levetid.

(d) Banken kan yde lån til produktionsvirksomheder, der mangler adgang til kapital via lokale banker.

3. Ledelse

(a) Et flertal af bankens direktører skal være aktivt engageret i industri eller teknik eller have mindst 15 års erfaring inden for industri, infrastruktur eller landbrug. Repræsentanter fra United States Army Corps of Engineers, NASA og luftfartsindustrien skal indgå.

Bestyrelsen vælger en formand og sammensætter en stab med erfaring i kommerciel bankdrift, teknik, tungt byggeri og videnskabelige feltområder.

(b) Denne ledelse erstatter Federal Reserves styrelsesråd – bortset fra guvernøren for banktilsyn.

Billedet fra valgkampen i 2013

Totalt sammenbrud eller en ny arkitektur: Valget vi står over for

Jason Ross EIRNS

28. november 2025

Verdens kriser, fra Ukraine til Gaza til stigende spændinger i Østasien, kan spores tilbage til samme kilde: en international orden, der søger at udnytte konflikter i sine bestræbelser på at opretholde dominans. Sammenbruddet er synligt overalt. Kievs chefforhandler falder i forbindelse med korruptionsrazziaer efter at have lovet aldrig at gå på

kompromis; FN-systemet er næsten lammet, mens Amnesty International dokumenterer det igangværende folkemord i Gaza; og Japans farlige retorik om Taiwan tvinger Washington til stille og roligt at opfordre til nedtrapning, mens indenrigspolitikken i USA forfalder til fremmedfjendsk teater.

Dette er ikke isolerede begivenheder. Det er symptomerne på en sygdom, på en rådden geopolitisk ramme, der er ved at gå i opløsning økonomisk og moralsk, men som søger at bruge konfrontation til at bevare sin autoritet.

Mens USA bliver stadig mere finansstyret, og Europa (især Tyskland) saboterer sin industrielle base, er der ved at opstå et alternativ. Dette alternativ skal ses i sammenhæng med LaRouche-bevægelsens årtier lange arbejde for et nyt udviklingsparadigme, Verdenslandbroen og internationale relationer baseret på gensidig udvikling.

Forslag, der nu kommer fra Kina, Rusland og nationer i det Globale Syd, forestiller sig en sikkerheds- og udviklingsmæssig *intention* baseret på fælles indsats for at udvikle sig som den sikreste vej til varig fred. Lokale fredsaftaler er ikke nok. Den forestående finansielle storm skal håndteres, og et udviklingsparadigme må indføres. Strukturelle reformer, *der begynder med adskillelsen af produktiv kredit fra spekulativt kaos*, er væsentlige, ellers kan ingen fredsramme bestå.

Verden står over for et valg: at forblive fanget i et sammenstyrtende paradigme eller at skabe et nyt system, hvor diplomati, økonomisk udvikling og langsigtet sikkerhed samles som et enkelt mål for menneskelig fremgang.

Muligheden for en sådan fremtid eksisterer.

Det er vigtigt at huske, at den udbredte europæiske kultur rummer langt mere end nutidens fejltagelser. Den Westfalske Fred, der afsluttede Trediveårskrigen, krævede en afslutning på repressalier og en forpligtelse til at fremme den andens

vel. Aischylos havde udtrykt det samme princip i sin *Orestien*: Furierne, der var fast besluttede på at hævne fortidens ugerninger, blev ikke besejret, men snarere *forvandlet* til Eumeniderne. Deres voldsomme engagement i »retfærdighed« omdirigeres fra endeløs gengældelse til at beskytte Athens fremtid.

Vores opgave er ikke at heppe på den ene blok frem for den anden. Den er at opnå et sammenfald af tilsyneladende modsætninger ved at bringe nationerne i »Vesten« til en klarere forståelse af deres egne sande interesser inden for en global orden, der er orienteret mod udvikling og fred.

Tilfældet med Sydafrika, Kina og Trump: Hvilket paradigme er det smarteste for USA?

27. november 2025 (EIRNS) – Mens den amerikanske præsident Donald Trump foreslår, at der indføres en verdensomspændende boykot mod Sydafrikas anti-apartheidregering – ja, ikke mod Netanyahus Israel, men mod Sydafrika, som har indbragt Israels folkemord for verdensretten– har den kinesiske premierminister Li Qiang og den sydafrikanske præsident Cyril Ramaphosa iværksat et fælles kinesisk-sydafrikansk »initiativ til samarbejde om modernisering i Afrika«.

Præsident Xi Jinping og Ramaphosa blev enige om idéen til initiativet på Forum for Kina-Afrika-Samarbejde (FOCAC) i Beijing i september 2024. Meddelelsen om, at projektet nu skal igangsættes, blev fremsat, efter at Li Qiang og Ramaphosa mødtes i forbindelse med G20-topmødet i Sydafrika den 22.-23. november, et topmøde, som USA boykottede. I erklæringen om

initiativet anerkender Kina og Sydafrika modernisering som »en fælles stræben og en umistelig ret for alle lande i verden.« Det opfordrer derfor det internationale samfund til at deltage i »at bidrage til den økonomiske, sociale og teknologiske transformation af det afrikanske kontinent og sikre en bæredygtig og inkluderende udvikling for alle afrikanere.«

Initiativet har til formål at støtte de afrikanske lande »i deres bestræbelser på selvstændigt at udforske moderniseringsveje, der passer til deres nationale forhold, og at fuldføre det afrikanske folks ønsker om et bedre liv«. Afrikas egen Agenda 2063 og det afrikanske kontinentale frihandelsområde nævnes, og der lægges vægt på »princippet om »Afrika-iværksat, indenlandsk ejerskab og Afrika-ledet« i gennemførelsen af trilateralt eller multilateralt samarbejde i Afrika for at fremme Afrikas modernisering«. Blandt de specifikke foranstaltninger, der nævnes, er behovet for en reform af det internationale finansielle system og gældslettelse, samt at andre lande hjælper med at gennemføre anden fase af Den Afrikanske Unions infrastrukturprogram (PIDA-PAP2) med dets »plan for Afrika om at opnå en robust infrastruktur i verdensklasse, som er den væsentlige rygrad for at opnå Afrikas integration og industrialisering.«

Initiativet opfordrer »virksomheder i alle lande til at udvide investeringerne i fremstillingsindustrien i Afrika, støtte udviklingen af regionale værdikæder og slå til lyd for et retfærdigt og ligeværdigt partnerskab, der støtter lokal forarbejdning og værdiforøgelse af ressourcerne i Afrika.«

Sammenlign denne vision med præsident Trumps seneste intimiderende budskab, der blev offentliggjort den 26. november på Truth Social. Trump gentager endnu en gang absurde løgne om en ikke-eksisterende sydafrikansk regerings »folkemord« på »hvide mennesker« for derefter at meddele, at »Sydafrika IKKE vil modtage en invitation til G20-topmødet i 2026.« (Det skal afholdes i Miami, Florida.) Trump gik endnu længere og erklærede, at »Sydafrika har vist verden, at de

ikke er et land, der er værdigt til medlemskab nogen steder, og vi vil stoppe alle betalinger og subsidier til dem med øjeblikkelig virkning.«

Én ting er sikkert: Hvis denne politik fastholdes, er det USA, der vil blive isoleret, ikke Sydafrika.

Billede: By NINTENPUG – This SVG map includes elements that have been taken or adapted from this map:, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=32791152>

Grund til håb, grund til mobilisering

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 24. november 2025

Den kinesiske præsident Xi Jinping og den amerikanske præsident Donald Trump havde en telefonsamtale den 24. november, hvor en vigtig del af samtalen drejede sig om deres respektive nationers historiske samarbejde om bekæmpelse af fascisme. Dette blev bragt på bane af præsident Xi, der tog initiativ til samtalen, i forbindelse med at han ønskede at gøre Taiwans forhold til Kina klart. Ifølge Kinas rapport om samtalen »præciserede Xi Jinping Kinas principielle holdning til Taiwan-spørgsmålet, og understregede at Taiwans tilbagevenden til Kina er en vigtig del af den internationale orden efter krigen, idet han bemærkede, at Kina og USA kæmpede side om side mod fascisme og militarisme og nu bør arbejde sammen for at beskytte resultaterne af sejren i Anden Verdenskrig.« Som svar udtrykte præsident Trump anerkendelse af, at Kina spillede en »afgørende rolle« under Anden Verdenskrig, og sagde at USA forstår vigtigheden af Taiwan-spørgsmålet for Kina.

I Trumps senere indlæg den 24. november, efter at have gennemgået de emner, der blev drøftet, herunder handel, og fortsat venskab fra Busan, talte Trump om planer for 2026: »Nu kan vi rette blikket mod det store billede.« Med det formål inviterede præsident Xi mig til at besøge Beijing i april, hvilket jeg accepterede, og jeg gengældte invitationen, hvor han vil være min gæst på et statsbesøg i USA senere på året. Vi blev enige om, at det er vigtigt, at vi kommunikerer ofte, hvilket jeg ser frem til.”

Dette eksempel på ledersamarbejde mellem store nationer er velkomment og afgørende i en verdenssituation, der kan sammenlignes med en stor skov med flere brande, hvor den ene slukkes, og den næste bryder ud. Det var den analogi, som leder for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche brugte i dag om den strategiske krise, vi står over for. Hun fremførte dette mareridtsbillede for at understrege, at vi står over for en håbløs situation, medmindre vi bringer de geopolitiske kræfter, der stadig er i spil, til ophør, og i stedet skifter verden over til en ny arkitektur for økonomisk udvikling og sikkerhed. Dette er grundlaget for håb og for, at nationer og enkeltpersoner mobiliserer sig på alle mulige måder.

Især Schiller Instituttet, LaRouche-organisationen og internationale samarbejdspartnere iværksætter en kampagne til støtte for økonomisk udvikling gennem mobilisering for en »global Glass-Steagall«. Dette henviser til diskussion og handling for at yde kredit til udvikling og nødvendige økonomiske funktioner, for at begrænse spekulation og parasitisk finansiering og for at træffe foranstaltninger til konkursbehandling, reorganisering og udslettelse af de gigantiske bobler af ubetalelig, uværdig og ofte kriminel

gæld. Den amerikanske banklov fra 1933, som gjorde det muligt for den nyvalgte præsident Franklin D. Roosevelt at gennemføre disse foranstaltninger – en model for i dag – blev opkaldt efter lovens sponsorer, senator Carter Glass (Virginia) og repræsentant Henry B. Steagall (Alabama).

Hvad angår Ukraine, er der grund til forsigtig optimisme, selvom krigshøgene i Europa fortsætter deres krav om militarisering for at forsvare sig mod Rusland, ellers... Genève-forhandlingerne den 23. november mellem Ukraine og USA, med nogle andre til stede, er i dag afsluttet med den amerikanske 28-punkts fredsplan. Amerikanske talsmænd beskriver resultaterne som positive indtil videre, med nogle »justeringer« af punkter under diskussion. Kremls talsmand Dmitry Peskov sagde den 24. november med velovervejede ord: »Vi har læst erklæringen efter drøftelserne i Genève. Der er foretaget nogle justeringer i forhold til den tekst, vi så tidligere. Vi vil afvente. Tilsyneladende fortsætter dialogen der, og nogle kontakter vil fortsætte. Indtil videre, gentager jeg, har vi ikke modtaget noget officielt.« Tyrkiets præsident Recip Erdogan ringede i dag til præsident Putin og gentog Istanbuls tilbud om potentielle internationale forhandlinger om Ukraine samt drøftede andre emner.

Trumps egen kommentar til Genève-forhandlingerne i morges var gådefuld, i hans typiske stil: »Er det virkelig muligt, at der gøres store fremskridt i fredsforhandlingerne mellem Rusland og Ukraine??? Tro det ikke, før du ser det, men der kan være noget godt på vej.«

Imidlertid er modstanderne i bevægelse. Den britiske premierminister Keir Starmer meddelte den 24. november, at den såkaldte Koalition af Villige ... vil mødes virtuelt i morgen

for at gennemgå status for forhandlingerne om Ukraine, og de giver udtryk for indvendinger. Der kommer advarsler fra ledere i Ungarn, Slovakiet og andre steder om, at denne ... front vil forsøge at sabotere en løsning på krisen i Ukraine.

I mellemtiden kommer der dystre nyheder fra andre brande, der er ved at løbe løbsk. I Caribien er den amerikanske betegnelse nu trådt i kraft, hvor Cartel de los Soles betegnes som en »udenlandsk terrororganisation« med base i Venezuela og ledet af Venezuelas præsident Nicolás Maduro. Denne betegnelse af en enhed som en transnational narkotikahandelsgruppe, der blev bekendtgjort den 16. november af udenrigsminister Marco Rubio, er et legaliseret påskud, som Trump-administrationen anvender for at retfærdiggøre USA's ensidige dødbringende angreb på land eller til søs uden rettergang. Krigsminister Pete Hegseth roste i sidste uge betegnelsen for at give »en hel række nye muligheder for USA« til at håndtere Maduro.

Det er ildevarslende, at den amerikanske generalstabschef, Dan Caine, i dag var i Puerto Rico for at orientere de amerikanske Southcom-tropper der og derefter fortsatte til Trinidad og Tobago, som har samarbejdet med det amerikanske krigsministerium. Den amerikanske ambassade i Port of Spain meddelte i dag, at Caine den 25. november vil mødes med »premierminister Kamla Persad-Bissessar ... om den afgørende betydning af at bekæmpe ulovlig handel og transnationale kriminelle organisationer.«

Der er fortsat protester og indsigelser mod USA's massive militære tilstedeværelse i Caribien og det formodede forestående angreb på Venezuela. For eksempel er et brev til præsident Trump blevet offentliggjort, som er sendt den 18. november af premierminister Gaston A. Browne fra Antigua og

Barbuda. I brevet angives grundene til ikke at indlede angreb på Venezuela: "Jeg opfordrer Dem til at følge Deres instinkter, som så vidt jeg har set, er forankret i dialog og forhandling. Præsident Nicolás Maduro har offentligt signaleret vilje til at forhandle. Dialog kan være langsom, ufuldkommen og frustrerende, men som De ved, medfører den færre lidelser end alternativet."

Det er bydende nødvendigt at ændre situationen i Gaza, hvor den israelske hær, IDF, fortsætter med myrderierne, og israelske bosættere og myndigheder ligeledes forårsager død og ødelæggelse på Vestbredden. I Libanon bombede IDF i går mål og priste deres drab på Haytham Ali Tabataba, en leder af Hezbollah.

Den Internationale Fredskoalitions netværk er en vigtig global platform for drøftelse og mobilisering. Deltag i deres næste ugentlige møde denne fredag, den 28. november.

Prime Minister Gaston A. Browne of Antigua & Barbuda has appealed to Pres. Trump to negotiate with President Maduro, not attack Venezuela. Credit: Office of The Prime Minister Antigua and Barbud

**Deltag i {EIR's}
hastearrangement den 20.**

november: >Præsident Trump: Gør det ikke! En alternativ amerikansk politik for Caribien<

af Marcia Merry Baker

17. november 2025 (EIRNS) – I går, den 16. november, ankom {USS Gerald R. Ford}, Amerikas største hangarskib, til Caribien. Samme dag udsendte den amerikanske udenrigsminister Marco Rubio en erklæring, hvori han erklærede Venezuelas præsident Nicolás Maduro for at være leder af en udenlandsk terrororganisation, Cartel de los Soles. Dette sætter to ting på plads for et forestående angreb. Amerikanske militære aktiver er nu i fuld beredskab i regionen, herunder 15.000 soldater, 12 destroyere og flere kampfly. Den amerikanske legalitet er nu på plads, så hvis USA angriber Venezuela til søs eller på land under påskud af at angribe en udenlandsk terrorist eller gruppe, vil Washington erklære sine handlinger for lovlige. Dette er især baseret på de lovbestemmelser og praksis, som Washington ensidigt har hævdet siden 9/11.

Det er sandt, at præsident Trump i går fortalte journalister, at USA »muligvis vil have nogle drøftelser« med Maduro, og at »Venezuela gerne vil tale... Jeg vil tale med hvem som helst. Vi får se, hvad der sker.« Hvad skal det betyde?

Faren for en optrapning til militær handling mod Venezuela er en umiddelbar bekymring blandt en række konfliktområder og heftige konflikter i verden, hvor den dybeste kløft er skellet mellem de lande i den Globale Majoritet med deres stræben efter infrastruktur og økonomisk udvikling og de alliancer i det Globale Nord af »gamle imperier« med deres krav om dominans og undertrykkelse af udvikling.

EIR er vært for et hastemøde torsdag den 20. november om den farlige situation i Caribien med ekspertdiskussioner om de strategiske og regionale situationer, herunder foreslåede løsninger for området og halvkuglen. Som det fremgår af invitationen, »har USA ingen grund til at frygte BVI [Bælte- og Vej-Initiativet] og BRIKS, men bør i stedet samarbejde med dem om at opbygge disse store projekter. Denne tilgang kunne hurtigt udvikle hele den caribiske region og stoppe den reelle narkohandel og de dermed forbundne migrationsproblemer, som kun vil blive forværret af et angreb på Venezuela.«

Lederen af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, opfordrede i dag, i sin gennemgang af krisen i Caribien og andre kriser, alle til at mobilisere sig for at forstå, hvad der foregår, og at der findes løsninger. »Resultatet af alt dette afhænger ikke mindst af vores energiske indgriben for at skabe et niveau af fornuft, som i det store og hele synes at mangle, i hvert fald hvad angår vestlig politik.«

Baggrunden, hvori konfrontationen i Caribien er blevet pisket op, er, at både under Trump- og Biden-administrationerne og før dem har amerikanske styrker og hemmelige aktioner bevæget sig gennem land efter land på den vestlige halvkugle for at blokere økonomisk uafhængighed og udvikling, især når disse lande samarbejdede med Kina og også Rusland om økonomiske og videnskabelige projekter.

I Mexico blev der for eksempel den 15. november iscenesat en operation mod regeringen i Mexico City, hvor internationale medier brugte voldelige handlinger, der blev iværksat af en mindre gruppe maskerede unge mod slutningen af en »march«, der blev præsenteret som en anti-regeringsprotest fra »Gen Z«, til at fremstille videoer og medieberetninger over hele verden, hvor de proklamerede, at de unge i Mexico protesterede mod regeringens manglende indsats mod narkohandlere. Hvad der skete var ikke som beskrevet i pressen, men snarere en klassisk taktik, der i vid udstrækning var organiseret af udenlandske interesser med det formål at destabilisere Mexico.

Den mexicanske præsident Claudia Sheinbaum frembragte imidlertid på sin morgenpressekonference to dage før marchen en ekspert, der gav pressen detaljer om de ansvarlige netværk. I ugevis blev sociale medier og andre midler, hovedsageligt fra udlandet, sat ind, centreret omkring Atlas Foundation og andre radikale netværk med tilknytning til London, der er dokumenteret som værende bag andre beskidte operationer i Central- og Sydamerika. De stod for eksempel bag Dilma Rousseffs afsættelse og indsættelsen af Jair Bolsonaro som præsident i Brasilien. I Venezuela støtter de samme netværk i øjeblikket Nobelprisvinderen Maria Corina Machado som den kommende leder af den forventede amerikansk militærinstallerende regering.

Et eksempel på, at disse mørke operationer i går fik et tilbageslag, er valget i Ecuador. I flere måneder har amerikanske embedsmænd besøgt landet, herunder indenrigsminister Kristi Noem og højtstående amerikanske militærkommandører, for at fremme idéen om, at USA bør få lov til at åbne en militærbase i Ecuador – hvilket i øjeblikket er forbudt ifølge den ecuadorianske forfatning – og ellers påtvinge landet handelsbetingelser, der svarer til plyndring af nationen. Præsident Daniel Noboa hilste den amerikanske indblanding i Ecuadors suverænitet velkommen, i overensstemmelse med sin personlige oligarkiske baggrund. Men Ecuadors vælgere nedstemte i går med over 60 % et forslag, der ville have ændret gældende lovgivning for at tillade en udenlandsk militærbase, og de nedstemte også andre nationstruende forslag.

På den globale dagsorden er genopbygningen af Gaza, med henblik på fuld udvikling i hele det sydvestlige Asien, en prioritet. I aften blev den af USA fremsatte resolution om Washingtons plan for fortsat administration og genopbygning vedtaget i FN's Sikkerhedsråd med 13 stemmer for og 0 imod, mens Rusland og Kina undlod at stemme. I taler efter afstemningen udtrykte Kinas repræsentant dyb skuffelse over,

at der hidtil ikke har været samarbejde mellem nationerne, især i FN's Sikkerhedsråd, men Kina undlod at stemme af hensyn til den skrøbelige situation i Gaza og nødvendigheden af at opretholde en våbenhvile.

The USS Gerald R. Ford Carrier Strike Group. Credit: U.S. Navy photo by Mass Communication Specialist 3rd Class Jacob Mattingly

Spred kendskabet til faren for atomkrig, ban vejen for udvikling

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 13. november 2025

Eksperter fra ti lande, der repræsenterer 40 % af verdens befolkning, blev den 12. november enige om teksten til et »udkast til handlingsplan for multilateralt handels- og økonomisk samarbejde« for femårsperioden 2026-2030. Repræsentanterne for medlemslandene i Shanghai Cooperation Organization (SCO) mødtes via videokonference i tre dage i denne uge, ledet af Rusland, som er vært for SCO Heads of Government Council i Moskva i næste uge, den 17.-18. november, hvor aftalen om at gennemføre aftalerne vil blive underskrevet. Dette møde følger SCO's standardprotokol fra de seneste år, hvor en »vurdering af gennemførelsen« følger efter det årlige SCO-topmøde for statschefer, som i år fandt sted i Tianjin, Kina, den 31. august til 1. september, som begyndelsen på en ekstraordinær uge med en række møder mellem nationale ledere, der søger fælles interesser inden for udvikling.

Derfor er næste uges møde i Moskva, som vil blive beværtet af den russiske premierminister Mikhail Mishustin, det seneste udtryk for dynamikken i at iværksætte fælles gavnlige tiltag, som kan føre menneskeheden fremad til hidtil usete områder af fremskridt. SCO, der har base i Eurasien, har relationer til nationer på alle kontinenter gennem bilaterale bånd, gennem BRIKS og andre konstellationer. De ti SCO-medlemslande er Kina, Indien, Rusland, Hviderusland, Iran, Usbekistan, Tadsjikistan, Kirgisistan, Kasakhstan og Pakistan. SCO-sekretariatet, der har base i Kina, bekræftede den 12. november sine forberedelser til fælles SCO-opfølgning.

Et andet bemærkelsesværdigt initiativ er, at det fælles kommuniké, der i dag er udsendt af udenrigsministrene i Egypten og Tyrkiet efter deres møde i Ankara, indeholder en fælles opfordring til internationalt samarbejde om genopbygningen af Gaza, hvorom Kairo vil være vært for en konference i de kommende uger.

Den umiddelbare og alvorlige trussel mod disse positive initiativer og det vigtige økonomiske diplomati, der er forbundet hermed, kommer fra de transatlantiske netværk, især fra London, der diskuterer brugen af atomvåben som »en mulighed« og ellers presser på for militarisering – via Ukraine mod Rusland, ved at støtte Netanyahu i Sydvestasien og nu af USA i den vestlige halvkugle.

Den fælles erklæring fra G7-udenrigsministrene efter deres møde i Canada den 12. november var en liste over aggressive geopolitiske punkter. Et eksempel: De lovede at holde Indo-Stillehavsområdet »frit« med hensyn til Taiwan-strædet, Det Østkinesiske Hav osv. Den amerikanske udenrigsminister Marco Rubio fremsatte ligeledes den ene aggressive påstand efter den anden i sin lange udveksling med journalister, da han forlod Hamilton, Ontario. Han forsvarede for eksempel den amerikanske militære oprustning i Caribien som USA's ret til at træffe de foranstaltninger, landet anser for nødvendige for USA's sikkerhed, herunder at bombe skibe på havet. Han fordømte især

den venezuelanske regering under præsident Nicolás Maduro som »ulovlig« og en »narkotikahandelsorganisation«. Selvom det ikke er bekræftet, forlyder det, at præsident Donald Trump den 12. november fik forelagt muligheder for et direkte angreb på Venezuela af sine militære rådgivere.

I mellemtiden fortsætter spændingerne og faren på grund af Trump-administrationens lakoniske udtalelser om, at USA vil genoptage »test af vores atomare kapacitet«, som Rubio udtrykte det den 12. november.

Hvor er verdens protester? Det rapporteres, at der var en højlydt tavshed om dette emne på denne uges møde i den 65. session af Forberedelseskommisionen for Organisationen for traktaten om omfattende forbud mod Atomprøvesprængninger (CTBT0). CTBT0's Forberedelseskommision blev grundlagt i 1996 og har til opgave at fremme overholdelsen af verdensomspændende kontrol med atomvåben, selv før de træder i kraft. Men ingen på denne uges møde nævnte overhovedet Washingtons holdning ved navn! ...

Mobiliser for at slå alarm om den atomare trussel og bane vejen for fred. Deltag i den Internationale Fredskoalition, hvis næste møde på Zoom er fredag den 14. november kl. 17

Credit: CC/Zcobb99

Friedrich Schiller i Paris: Frigør menneskeheden for

Berlinmurens frygt

Dennis Speed EIRNS

11. november 2025

»Politikkens indhold er den metode, hvormed den udformes.« Det var ideen om statsmandskunst, som Lyndon LaRouche, grundlægger af *Executive Intelligence Review* og medstifter af Schiller Instituttet, forfægtede. Spørgsmålet om metode i statsmandskunst var emnet for en to-dages konference, som Schiller Instituttet netop har afholdt i Paris. Konferencen, ledet af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, og Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for Solidarité et Progrès (Solidaritet og Fremskridt), havde titlen: »Afrikas og den Globale Majoritet frigørelse, en udfordring for Europa.« (Konferencen kan ses på Schiller Instituttets hjemmeside:

Hvorfor blev det afrikanske kontinents selvudvikling valgt som fokus for drøftelserne i Paris for de internationale deltagere, hvoraf mange var unge mennesker, herunder fra flere afrikanske nationer, på trods af det stigende potentiale for atomkrig mellem NATO og Rusland, på trods af den voksende panik over det truende finansielle sammenbrud i det håbløst bankerotte transatlantiske system, på trods af affolkningen af Gaza og den fortsatte ødelæggelse i Sudan og flere andre steder?

For at forstå dette må man sammenligne to taler, holdt den 9. november. Den ene var af Tysklands præsident, Frank-Walter Steinmeier. Den anden var af Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche. Under påskud af at mindes »betydningen af datoen 9. november i tysk historie – i 1918 (den tyske kejsers abdikation og proklamationen af Weimar-republikken), 1938 (begyndelsen på Krystalnatten/« Natten med de knuste ruder” mod Tysklands jødiske befolkning og deres

forskellige etablissementer) og 1989 (Berlinmurens fald) – valgte den tyske præsident Steinmeier at puste til frygten ved at hævde, at der havde været en stigning i antisemitismen siden Hamas' angreb på Israel den 7. oktober 2023. Hans udtalelser førte til opfordringer til forfatningsmæssige forbud mod nye tyske politiske partier og andre former for censur – frygtens politik.

Heldigvis for den aktuelle historie er der mennesker som faktisk forstår den klassiske kunstners rolle i den universelle historie og dermed digteren Friedrich Schillers rolle i Tyskland – herunder i begivenhederne den 9. november 1989. I stedet for frygtens politik fremmanede Helga Zepp-LaRouche i en tale til et publikum i Paris til digteren Friedrich Schillers liv, værk og levende tilstedeværelse.

Jeg kan kun råde jer til at læse Schiller. Schiller er, bortset fra LaRouche og Cusa og Platon og nogle andre, en af de vigtigste, fordi han kom til den konklusion, at mennesker i hans tid allerede var barbariske. Han sagde: Hvorfor er vi stadig barbarer? Han sagde, at den vigtigste opgave i vores tid – altså hans tid – er at udvikle *Empfindungsvermögen*. Jeg har aldrig fundet en god engelsk oversættelse, for hvis man bare siger »medfølelse« eller »empati«, fanger det ikke helt betydningen. Hvad Schiller mente med *Empfindungsvermögen*, er, at man har mulighed for at uddanne sin sjæl og sit sind på en sådan måde, at man er i stand til at absorbere verden på en altomfattende måde og føle medfølelse for hele verden; hvilket betyder alt. Det betyder ikke kun medfølelse eller empati for mennesker, der lider; det betyder også at være i stand til altid at tage imod alt, hvad der sker i verden, i dit hjerte og dit sind. Det fanger stadig ikke helt betydningen, men det er mere end ordet empati. ...”

Dette er idéen, der straks må blive grundlaget og metoden for international politik. Dette er sjælen i ideen om at »fremme den almene velfærd«, som er indeholdt i præamblen til den amerikanske forfatning.

Schiller, født den 10. november 1759, var ud over at være en stor historiker og dramatiker også Tysklands største digter. Komponisten Ludwig van Beethovens *Niende symfoni* er en bearbejdelse af ånden og en del af teksten i Schillers digt, *An Die Freude (Ode til glæden)*. Under den store forandring i 1989, der kulminerede i det pludselige, mirakuløse fald af Berlinmuren den 9. november, »med de regeredes samtykke«, som havde stået i mere end 27 år ved verdens farligste grænsekontrol, var den niende symfoni ikke »revolutionens soundtrack«. Den niende symfoni – hele kompositionen, ikke kun fjerde sats – var legemliggørelsen af idéen om håb, håb om en bedre menneskehed, der vælger, som dem der væltede Berlinmuren, at fortjene den frihed, der ifølge den Amerikanske Uafhængighedserklæring er »begavet af deres Skaber med visse umistelige rettigheder«.

Retten til selvudvikling, især for unge, såsom de stadig levende børn i Gaza, de 600 millioner afrikanske unge under 19 år i dag og de 1,2 milliarder afrikanske unge under 25 år, der vil være her om 25 år, er politikken. Schillers mission, at menneskeheden udvikler den *Empfindungsvermögen*, der er nødvendig for en sådan selvudvikling, er den metode, hvormed denne politik ville blive gennemført. At garantere denne ret gennem oprettelsen af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Zepp-LaRouche diskuterer i sine Ti Principper, og en ihærdig kampagne på verdensplan blandt unge for dette formål, herunder arbejde i nationale valgkampagner og andre processer, hvor det er relevant, er den umiddelbare opgave, der ligger foran os.

Credit: Author of the Thirty Years' War, Fredrich Schiller, painting by Wilhelm von Kaulbach.

Zepp-LaRouche: "En ny international ungdomsbevægelse er mere påkrævet end nogensinde"

Dennis Small EIRNS

9. november 2025

Oprettelsen af en international ungdomsbevægelse organiseret omkring Lyndon H. LaRouches banebrydende idé var det centrale emne på den anden dag af konferencen i Paris den 8.-9. november, som blev arrangeret i samarbejde mellem Schiller Instituttet og det franske parti Solidaritet og Fremskridt. Som det fremgik af invitationen til arrangementet, var den intensive, heldags kadreskole udformet »til de unge og mest motiverede blandt jer«. Hvad er den fysiske økonomi, og hvorfor skal vi studere og undervise i den? Hvad betyder en kultur med liv og opdagelse? Hvordan kan vi gøre det muligt for alle at udvikle deres kreativitet og bruge den som et redskab til det fælles bedste? Hvad kunne en kultur af skønhed og sandhed være?"

Grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, havde stillet udfordringen i sin tale dagen før, den 8. november, ved begyndelsen af dagens tredje panel, hvis tema var: »Unge fra hele verden for fred og gensidig udvikling.«

"Så jeg tror, at behovet for at skabe en ny international ungdomsbevægelse er mere påkrævet end nogensinde før," begyndte Zepp-LaRouche, "for det er meget klart, at vi, set i et historisk perspektiv, er nået til et punkt, hvor historikere, hvis vi overlever denne periode, vil se tilbage og sige, at det var netop nu, at beslutningen om at ændre systemet eller ikke overleve skulle træffes. For aldrig før i

historien har der været en situation, hvor hele civilisationen stod på spil”.

Hun understregede det centrale strategiske spørgsmål: ”Så længe vi opretholder denne geopolitiske konfrontation mellem NATO på den ene side og Rusland, Kina og muligvis andre lande, såsom Iran og Nordkorea, sidder vi på en komplet krudttønde”, som endda kunne bringe verden på randen af en atomkrig.

”Men hvis man ser på verden som helhed, ønsker man ikke en geopolitisk konkurrence om indflydelse i Afrika mellem Vesten og Kina. Det er netop det, man ikke ønsker. Hvad man ønsker er en samarbejdsbaseret tilgang, der inkluderer ligeværdige partnere fra afrikanske nationer.”

For at italesætte denne krise forklarede Zepp-LaRouche: ”Det vi tilbyder er en plan om at opbygge en international ungdomsbevægelse i Afrika og i så mange lande som muligt. At vi vil opbygge ungdomsbevægelser overalt, hvor vi kan, i Asien, i Latinamerika... At vi derefter vil perfektionere denne plan for industrialiseringen af Afrika og naturligvis også i Latinamerika. Og så går vi til industrierne [i Vesten] og fortæller dem, at dette er de muligheder, de bør investere i.”

Zepp-LaRouche forklarede, at en sådan tilgang er i både det såkaldte Vestens og den Globale Majoritets interesse. »Hvis Europa besluttede at industrialisere Afrika sammen med Kina og måske Rusland, Indien, Indonesien, Japan og Brasilien, kunne det lade sig gøre. Vi kunne hurtigt ændre retningen.«

Hun konkluderede: »Så det er virkelig min udfordring til jer, at I alle slutter jer til denne bevægelse, nu, på stedet, og forpligter jer til at være en del af den.«

Helga Zepp-LaRouche addresses the Nov. 8-9 Paris conference.
Credit: Schiller Institute.

Krise i Venezuela truer med at torpedere Trumps præsidentperiode

6. november 2025 af Stewart Battle, EIRNS

Selvom Donald Trump ikke helt lykkes med sit forsøg på at blive »fredspræsidenten«, kan han meget vel lykkes med at forene store dele af verden omkring et fælles krav om fred. Desværre er det en samling mod hans egen politik. Der er ved at opstå en international protest i denne henseende med opfordringer fra hele verden – herunder fra alle sider af det politiske spektrum i selve USA. Kun få dage efter den ultrakonservative Dick Cheneys død, hvis vrede Donald Trump hilste velkommen under sin valgkampagne, risikerer den amerikanske regering at blive lokket ind i en ny umulig krig i Caribien.

En vigtig advarsel om dette blev udsendt af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), som udsendte et nyt memorandum til præsident Trump den 5. november. »Vi er dybt bekymrede over, hvor USA synes at være på vej hen i sin Venezuela-politik, og opfordrer Dem til at kræve, at efterretningstjenesten giver Dem en klar, ufiltreret »sandhed til magten«-analyse,« skriver de. De ser »en klassisk storm af politisering brygge i efterretningstjenesten« og tilføjer, at »vi har set dette før ... herunder de falske beskyldninger om masseødelæggelsesvåben i Irak.« En lignende advarsel blev udsendt af Henry Stimson Center i Washington, D.C., som konkluderede, at enhver kombination af fortsat militær magtanvendelse mod Venezuela »ville efterlade USA i en værre position ... med risiko for øget regional ustabilitet og

fjendtlighed over for USA uden påviselige fordele.«

Hvilken bedre tid end nu til at indse, at en løsning på et problem af denne type ikke kommer gennem bomber og magt, men kun gennem opbygningen af en bedre fremtid for befolkningerne i regionen? De nylige mord i Mexico og den fortsatte kontrol, der udøves af narkokarteller, viser, at den virkelige årsag til migration og ustabilitet ikke er »autoritære regimer«, men snarere fraværet af stabile og velstående levevilkår. For at håndtere dette problem kræver det kvalitativt anderledes og konkrete handlinger, især anvendelse af Vestens økonomiske kapacitet til at bistå udviklingen i det Globale Syd og dermed ændre denne dynamik. Derudover er den tilgang, som Brasiliens Lula-regering har valgt i bekæmpelsen af sine egne narkokarteller, bemærkelsesværdig. Vi må slå til fra »toppen og kvæle finansieringen af organiseret kriminalitet«, sagde Brasiliens finansminister Fernando Haddad i sidste uge.

En rapport fra 14. oktober fra RAND Corporation opfordrer til at »moderere rivaliseringen« mellem USA og Kina. Selvom rapporten kommer med nogle vigtige pointer om behovet for at »afvise absolutte versioner af sejr« over Kina og i stedet »søge beskedne samarbejdsprojekter om spørgsmål af fælles interesse eller humanitær betydning«, opretholder rapporten den centrale mentale sygdom, der plager den vestlige verden i dag. Den insisterer nemlig på: »Vi tror ikke, at samarbejdende sameksistens er mulig«, men kun et forhold, hvor »man reducerer risikoen for kriser, forhindrer en unødvendig strøm af konkurrencemæssige tiltag og bevarer begrænsede områder for koordinering, kan være til gavn for begge sider«.

Men hvor naturligt ville det være for USA og Kina at finde en fælles interesse i at samarbejde om at udvikle Latinamerika, øge den gensidige handel og økonomiske aktivitet, samtidig med at man tager fat på de grundlæggende årsager til migration og ustabilitet, som omvendt giver narkokartellerne mulighed for at brede sig? Dette spørgsmål bliver i stigende grad et fokuspunkt globalt og peger på en oplagt vej ud af det vanvid,

der så tydeligt har grebet verden.

Ikke uden forbindelse hertil er den fortsatte kamp for at opnå et gennembrud i fredelige anliggender med Rusland. Præsident Donald Trumps kommentarer om atomvåbenforsøg har sendt kuldegysninger ned ad ryggen på mange verdensledere; et emne, der blev behandlet på et møde i det russiske sikkerhedsråd den 5. november. Der beordrede den russiske præsident Vladimir Putin sine medarbejdere til at undersøge muligheden for også at genoptage atomprøvesprængninger for Rusland, en udtalelse, som blev bekræftet af Kremls talsmand Dmitry Peskov den 6. november. »Præsident Putins holdning er krystalklar. Den kan ikke fortolkes på nogen anden måde. Vi forbliver forpligtet til vores forpligtelser i henhold til det omfattende atomvåbenforbud. Og vi vil ikke foretage os noget, før den anden side gør noget,« sagde Peskov.

Verden står ved en vigtig skillevej, og der er behov for en samlet indsats fra borgere på internationalt plan for at hæve det nuværende niveau af protester mod dette til det nødvendige niveau for løsninger. Den kommende internationale konference, Solidarité & Progrès den 8.-9. november, »Afrikas og den Globale Majoritets frigørelse, en udfordring for Europa«, vil give vigtig inspiration i denne henseende. Gå ikke glip af den!

U.S Marines in the Carribean. Credit: U.S. Marine Corps photo by Sgt. Nathan Mitchell

Tid til at tage det

alvorligt: Finansielle rystelser viser, at skriften er på væggen

af Stewart Battle (EIRNS) – 4. november 2025

I løbet af de seneste dage har vigtige personer i den vestlige finansverden advaret om, at der er chok på vej i det globale finansielle system, og at visse af de mest succesrige aktier er overvurderede. Det skete kun få dage efter, at centralbanken, Federal Reserve, begyndte at tilføre det finansielle system ekstra likviditet i det største tiltag af sin art siden 2019-2020. Som i historien om Belshazzar er skriften på væggen synlig for alle – spørgsmålet er, om nogen af festdeltagerne vil lytte til advarslen.

Disse chok peger imidlertid på noget langt større end en simpel »tilbagegang«, som CEO'erne for Goldman Sachs og Morgan Stanley advarede om i denne uge. For dem, der ikke fløjter på vej forbi kirkegården, er bekymringen råddenskab i det vestlige finanssystem som helhed. Siden dets næsten sammenbrud i 2008 er dette system kun blevet holdt oven vande ved at kaste det fra boble til boble. Som Lyndon LaRouche længe insisterede på, kommer reel økonomisk vækst ikke fra oppustede finansielle værdier, men snarere fra fysisk økonomiske handlinger, der transformerer en nations produktivitet og hæver levestandarden for alle. I stedet for at tech-virksomheder opkøber hele kraftværker for at drive deres spekulative AI-boble, hvor meget mere kunne man for eksempel opnå, hvis vestlige produktionsfaciliteter blev sat i arbejde med at bygge ny, moderne infrastruktur? Eller ved at projektere en tunnel, der forbinder Europa og Afrika under Gibraltar Strædet, et projekt, der ifølge en nylig undersøgelse bestilt af den spanske regering er fundet gennemførligt?

... [Efter den russiske premierminister Mishustins rejse til Kina fortsætter Kina og Rusland] med at tage skridt til at integrere deres økonomier og udviklingsmodeller yderligere....

Den rettidige død af en af de førende fortalere for politikken for regimeskiftekrige, Dick Cheney, udgør et nyttigt vendepunkt for Vesten mellem en mislykket politik, der selv bør dø, og en endnu ubestemt ny retning. I stedet for geopolitisk konfrontation og oppustede militærbudgetter kunne Vesten efterstræbe en politik for win-win-samarbejde med nationerne i det Globale Syd og resten af verden. En sådan ændring er faktisk hvad der er nødvendigt for at håndtere det forestående sammenbrud i det spekulative finanssystem og i stedet omlægge økonomien til produktiv fysisk vækst.

Dette vil være emnet for denne weekends konference den 8. november, der afholdes i samarbejde mellem Solidarité & Progrès og Schiller Instituttet i Paris. Sørg for at følge med og deltage.

Credit: PICRYL | Offentlig domæne

Kinas 15. femårsplan: Globalt lederskab inden for videnskab, industri og uddannelse

af Richard A. Black EIRNS

3. november 2025 (EIRNS) – Kina offentliggjorde den 28. oktober de omfattende »Anbefalinger fra CPC's Centralkomité«

til femårsplanen for 2026-2030.

Hvad der er bemærkelsesværdigt er fokus på en national mission om at forbedre grundlæggende arbejde inden for videnskabens grænseområder og den nationale integration af uddannelse, industri, forskning og udvikling samt udvikling af nye teknologier og kvalificeret arbejdskraft. Disse anbefalinger er i tråd med præsident Xi Jinpings opfordring i løbet af det sidste år til udvikling af »en ny teori om produktive kræfter«. Den nye femårsplan forventes at blive offentliggjort i januar 2026. Det skal bemærkes, at femårsplanen har samme gyldighed som et nationalpolitisk direktiv.

I afsnittet med titlen: »Vejledende principper og hovedmål for økonomisk og social udvikling...« opfordrer forfatterne til "væsentlige forbedringer af den videnskabelige og teknologiske selvstændighed og styrke. Vi bør markant øge den samlede ydeevne af Kinas innovationssystem og etablere en grundlæggende ramme for integreret udvikling af uddannelse, videnskab og teknologi samt menneskelige ressourcer. Vi bør styrke vores kapacitet inden for grundforskning og original innovation betydeligt, opnå hurtigere fremskridt med hensyn til at sikre gennembrud inden for kerneteknologier på nøgleområder, og sikre at Kina holder trit eller endda går foran på mange flere områder. Der bør opnås fuld integration mellem teknologisk og industriel innovation, og innovation bør spille en mere fremtrædende rolle i at drive udviklingen fremad.»

I afsnittet med titlen: «Opnåelse af større selvstændighed og styrke inden for videnskab og teknologi og styring af udviklingen af nye produktive kræfter af høj kvalitet» opfordrer forfatterne til «Fremme af fremskridt inden for original innovation og gennembrud inden for kerneteknologier på centrale områder: Vi bør forbedre det nye system til mobilisering af ressourcer på landsplan og indføre utraditionelle foranstaltninger for at skabe afgørende gennembrud inden for kerneteknologier på tværs af hele kæder

inden for nøgleområder som integrerede kredsløb, industrielle værktøjsmaskiner, avanceret udstyr, grundlæggende software, avancerede materialer og biomedicinsk produktion. Der bør iværksættes en række store nationale videnskabs- og teknologiprogrammer med fokus på at imødekomme vores lands strategiske behov.

»Vi bør styrke den strategiske, fremadrettede og systematiske planlægning af grundforskning, rette en større andel af de samlede udgifter til forskning og udvikling mod dette område og øge den langsigtede, stabile støtte. Man er nødt til at lægge større vægt på original innovation inden for videnskabelig forskning og teknologisk udvikling og skabe et optimalt miljø for original og banebrydende innovation i et forsøg på at skabe et stort antal originale, skelsættende fremskridt ...«

Kinas lederskab på disse områder [sammen med russisk eksport af atomkraft til Afrika osv. –red.] markerer en afslutning på neokolonialismen og en renæssance i det Globale Syd. Det er på tide, at det stagnerende Vesten slutter sig til denne proces og opgiver vejen mod 3. verdenskrig.

Press Conference for the CCP's Central Committee about it's latest five-year plan. Credit: CGTN

Smuk hyldest til Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche af fader Harry Bury

Dennis Small Eirns

31. oktober 2025 – "Pave Leo talte meget positivt om Nicolaus af Cusa. Nicolaus af Cusa var kardinal i kirken, da der var udfordringer, ligesom dem vi står over for i dag, især i Europa. Nicolaus af Cusa var en katalysator for at igangsætte renæssancen, og det er min opfattelse, at Nicolaus af Cusa var for det 15. århundrede, hvad Lyndon LaRouche var og er for det 20. og 21. århundrede. Lyn LaRouche var også en renæssancemand. Både han og Nicolaus af Cusa var genier og bidrog til verdens intellektuelle, økonomiske og menneskelige udvikling. Begge troede på menneskehedens enhed, at vi alle er ét. Det betyder, at hvad der er godt for dig, også er godt for mig og omvendt, ellers er det ikke godt."

Dette var de indledende ord i en ekstraordinær præsentation af Rev. Dr. Harry J. Bury, der i 70 år har været romersk-katolsk præst og livslang fredsaktivist, til det 126. ugentlige møde i den Internationale Fredskoalition fredag den 31. oktober.

En uge tidligere, den 25. oktober, havde pave Leo XIV chokeret den katolske verden – og mange kyndige kredse udenfor – ved at holde en fem minutters tale foran titusinder af pilgrimme på Peterspladsen i Vatikanet til jubilæumsaudiencen, hvor han vækkede kardinal Nicolaus af Cusa tilbage til live. Cusa, en af de fremtrædende intellektuelle giganter, der indledte renæssancen og den moderne videnskabs æra, er blevet bagtalt i bogstavelig forstand i århundreder, både inden for og uden for den katolske kirke, og er blevet tilsidesat af de oligarkiske aristoteliske strømninger, der frygter kraften i hans vigtige gennembrud, især metoden for modsætningernes sammenfald til at overvinde tilsyneladende modsætninger med et højere begreb om det Ene, der omfatter de Mange.

Intet har mere presserende behov for en sådan tilgang end den skræmmende strategiske fare, som det fallerede transatlantiske finanssystem og dets NATO-arm udgør med deres stræben efter atomar konfrontation med Rusland. I dag er det eneste, der står mellem menneskeheden og vores forestående selvudslettelse, den vanvittige, mangelfulde doktrin om

gensidigt garanteret ødelæggelse (MAD), hvor den ene side afskrækkes fra at angribe den anden, alene ved bevidstheden om, at den også vil blive fuldstændig ødelagt af fjenden. Lyndon LaRouche udarbejdede en helt anden tilgang, nemlig gensidigt garanteret overlevelse, bygget op omkring en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor hver enkeltes velfærd afhænger af alles velfærd. Som Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har insisteret på, må vi alle først og fremmest tænke og handle som én menneskehed.

Dette er Cusas metode for modsætningernes sammenfald.

Fader Bury forklarede: "Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche sagde: Vi kan alle lære; vi kan alle vokse; vi kan alle forandre os. Der er håb for menneskeheden.

"Begge [Cusa og LaRouche] opfordrede folk til at tænke ud af boksen, til at tænke anderledes. Og derfor havde de fjender. Fjenderne talte højt og overbeviste folk om, at Nicolaus af Cusa, en kardinal, i virkeligheden ikke var et godt menneske. De bagvaskede ham. Derfor blev han aldrig helgenkåret af kirken. Og Lyndon LaRouche oplevede det samme. Han blev bagvasket, og de løj om ham. Det fik folk til at tro, at han var ond. Derfor kom han i fængsel. De led begge meget, men de blev ikke modløse. På trods af det de gik igennem, havde de begge håb. De så begge, at menneskeheden kunne ændre sig til det bedre.

" Så de bringer håb til verden, og vi må videreføre dette, nu hvor både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche er gået bort, sagde den 95-årige Bury til forsamlingen af hundreder af mennesker fra mere end 30 nationer rundt om i verden.

Tiden er virkelig kommet til at rehabilitere både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche, personerne og deres idéer. Fremtiden vil takke os for det.

Dennis Small

31. oktober 2025 – "Pave Leo talte meget positivt om Nicolaus af Cusa. Nicolaus af Cusa var kardinal i kirken, da der var udfordringer, ligesom dem vi står over for i dag, især i Europa. Nicolaus af Cusa var en katalysator for at igangsætte renæssancen, og det er min opfattelse, at Nicolaus af Cusa var for det 15. århundrede, hvad Lyndon LaRouche var og er for det 20. og 21. århundrede. Lyn LaRouche var også en renæssancemand. Både han og Nicolaus af Cusa var genier og bidrog til verdens intellektuelle, økonomiske og menneskelige udvikling. Begge troede på menneskehedens enhed, at vi alle er ét. Det betyder, at hvad der er godt for dig, også er godt for mig og omvendt, ellers er det ikke godt."

Dette var de indledende ord i en ekstraordinær præsentation af Rev. Dr. Harry J. Bury, der i 70 år har været romersk-katolsk præst og livslang fredsaktivist, til det 126. ugentlige møde i den Internationale Fredskoalition fredag den 31. oktober.

En uge tidligere, den 25. oktober, havde pave Leo XIV chokeret den katolske verden – og mange kyndige kredse udenfor – ved at holde en fem minutters tale foran titusinder af pilgrimme på Peterspladsen i Vatikanet til jubilæumsaudiencen, hvor han vækkede kardinal Nicolaus af Cusa tilbage til live. Cusa, en af de fremtrædende intellektuelle giganter, der indledte renæssancen og den moderne videnskabs æra, er blevet bagtalt i bogstavelig forstand i århundreder, både inden for og uden for den katolske kirke, og er blevet tilsidesat af de oligarkiske aristoteliske strømninger, der frygter kraften i hans vigtige gennembrud, især metoden for modsætningernes sammenfald til at overvinde tilsyneladende modsætninger med et højere begreb om det Ene, der omfatter de Mange.

Intet har mere presserende behov for en sådan tilgang end den skræmmende strategiske fare, som det fallerede transatlantiske finanssystem og dets NATO-arm udgør med deres stræben efter atomar konfrontation med Rusland. I dag er det eneste, der

står mellem menneskeheden og vores forestående selvudslettelse, den vanvittige, mangelfulde doktrin om gensidigt garanteret ødelæggelse (MAD), hvor den ene side afskrækkes fra at angribe den anden, alene ved bevidstheden om, at den også vil blive fuldstændig ødelagt af fjenden. Lyndon LaRouche udarbejdede en helt anden tilgang, nemlig gensidigt garanteret overlevelse, bygget op omkring en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor hver enkeltes velfærd afhænger af alles velfærd. Som Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har insisteret på, må vi alle først og fremmest tænke og handle som én menneskehed.

Dette er Cusas metode for modsætningernes sammenfald.

Fader Bury forklarede: "Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche sagde: Vi kan alle lære; vi kan alle vokse; vi kan alle forandre os. Der er håb for menneskeheden.

"Begge [Cusa og LaRouche] opfordrede folk til at tænke ud af boksen, til at tænke anderledes. Og derfor havde de fjender. Fjenderne talte højt og overbeviste folk om, at Nicolaus af Cusa, en kardinal, i virkeligheden ikke var et godt menneske. De bagvaskede ham. Derfor blev han aldrig helgenkåret af kirken. Og Lyndon LaRouche oplevede det samme. Han blev bagvasket, og de løj om ham. Det fik folk til at tro, at han var ond. Derfor kom han i fængsel. De led begge meget, men de blev ikke modløse. På trods af det de gik igennem, havde de begge håb. De så begge, at menneskeheden kunne ændre sig til det bedre.

" Så de bringer håb til verden, og vi må videreføre dette, nu hvor både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche er gået bort, sagde den 95-årige Bury til forsamlingen af hundreder af mennesker fra mere end 30 nationer rundt om i verden.

Tiden er virkelig kommet til at rehabilitere både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche, personer og deres idéer. Fremtiden vil takke os for det.

En præsidentiel tilfældighed af modsætninger

30. oktober 2025 (EIRNS) – Verden blev sandsynligvis igen midlertidigt reddet af den netop afsluttede række møder, som den amerikanske præsident Donald Trump afholdt i Asien. Mens møderne med Sydkorea og Japan var vigtige, var det mest bemærkelsesværdige Trumps personlige møde med den kinesiske præsident Xi Jinping. Kinas udenrigsministerium udsendte følgende meddelelse: »Den 30. oktober 2025 lokal tid havde præsident Xi Jinping et møde med den amerikanske præsident Donald J. Trump i Busan.

Præsident Xi bemærkede, at under vores fælles ledelse har forholdet mellem Kina og USA generelt været stabilt. Kina og USA bør være partnere og venner. Det er, hvad historien har lært os, og hvad virkeligheden kræver. I betragtning af vores forskellige nationale forhold er vi ikke altid enige, og det er normalt, at de to førende økonomier i verden af og til har gnidninger. Du og jeg står i spidsen for forholdet mellem Kina og USA. I mødet med vind, bølger og udfordringer bør vi navigere gennem det komplekse landskab, holde den rette kurs og sikre, at det gigantiske skib, som forholdet mellem Kina og USA er, sejler støt fremad. Jeg er klar til at fortsætte samarbejdet med dig om at skabe et solidt fundament for forholdet mellem Kina og USA og skabe en sund atmosfære for begge landes udvikling.

U.S. National Public Radio rapporterede: »På flyveturen tilbage til Washington fortalte Trump de medrejsende journalister, at han ville bedømme mødet med Xi »på en skala fra nul til 10, hvor 10 er det bedste, og jeg vil sige, at mødet var et 12.«

I sin tidligere X-besked om mødet sagde Trump blandt andet, at "Kina også har aftalt, at de vil påbegynde processen med at købe amerikansk energi.

Faktisk kan der finde en meget stor transaktion sted vedrørende køb af olie og gas fra den store stat Alaska. Der er på nuværende tidspunkt ingen tegn på, at dette har forbindelse til de russisk-amerikanske drøftelser den 15. august (og tidligere) om Berings Strædet-tunnelprojektet. Det er imidlertid en helhed af projekter – jernbane, herunder højhastighedstog;

tunnel- og boreprojekter, hvor kineserne har størst erfaring; nye og forbedrede materialer til byggeri; kommunikationsteknologier; og energi/strøm, herunder avanceret atomkraftværksbyggeri af den type, der er antydnet af de seneste russiske gennembrud inden for reduktion af kraftværkers størrelse – der definerer det teknologikompleks, som er en forudsætning for den nødvendige »realisering« af Berings Strædet-tunnelprojektet og dets nødvendige udvidelser. På nuværende tidspunkt vil den russiske præsident Vladimir Putin utvivlsomt være blevet orienteret af den ene og muligvis begge præsidenter.

Næsten samtidig udsendte Trump imidlertid, måske som reaktion på det, han fik at vide – eller ikke fik at vide – om betydningen af Ruslands vellykkede test af leveringssystemet til dets Burevestnik-krydsermissil og et lignende vellykket gennembrud med dets undervandsmissil Poseidon, denne erklæring: USA har flere atomvåben end noget andet land. Dette blev opnået, herunder en fuldstændig opdatering og renovering af eksisterende våben, under min første embedsperiode. På grund af den enorme ødelæggelseskraft HADEDE jeg at gøre det, men havde ikke noget valg! Rusland er nummer to, og Kina er et fjernt nummer tre, men vil være lige inden for 5 år.

På grund af andre landes testprogrammer har jeg instrueret krigsministeriet om at begynde at teste vores atomvåben på

lige fod. Denne proces vil begynde med det samme.

Virkeligheden er en helt anden. Ingen, bortset fra Nordkorea den 3. september 2017, for otte år siden, har testet et atomvåben siden 1998 – for mere end en generation siden. Trumps senere forsøg på at forklare, hvad han mente, gjorde det hele mere forvirrende i stedet for at afklare det.

Disse lunefulde, vildt afvigende udtalelser antyder, at der er andre kræfter på spil; kræfter, der ofte har britisk oprindelse, og som synes at »pludselig« afspore reelle overvejelser mellem Kina, Rusland og USA. Konsekvenserne ses også i den udtrykkeligt Teddy Roosevelt-inspirerede imperiale politik, der føres over for Mellem- og Sydamerika og Caribien, Afrika og Asien (hvor der netop er dukket nogle diplomatiske løsninger op).

Hvorfor sker dette? Og hvordan kan vi anvende idéen om »modsætningernes sammenfald« til at finde en vej gennem malstrømmen uden at blive afledt fra missionen? For faktisk at forstå, på et højere niveau end blot »Trump«, hvorfor dette sker, kan man se på en anden nylig begivenhed, der fandt sted for mindre end en uge siden i Washington – National Parks Services genindsættelse af statuen af sydstaternes forræder Albert Pike på Judiciary Square.

Her er, hvad økonom og uafhængig præsidentkandidat i 1992, Lyndon LaRouche, sagde om Albert Pike, den juridiske rådgiver for Ku Klux Klan, da LaRouches kampagne argumenterede for fjernelsen af Pike-statuen:

“Se på denne statue et øjeblik. Lad os gå tilbage til den tid, hvor den mand, som denne statue forestiller, levede: general Albert Pike. For at forstå, hvorfor USA er i en sådan uorden i dag – hvorfor vi ikke kun har disse problemer inden for vores nation, men også i vores relationer med resten af verden; hvorfor folk i Washington synes at være ude af stand til enten at erkende problemet eller foreslå effektive løsninger;

hvorfor Clinton og Perot, såvel som Bush, ikke viser den mindste forståelse for, hvad vores problem er –må vi gå tilbage til borgerkrigens tid, til den tid hvor den mand, som denne statue forestiller, general Albert Pike, levede: racist, forræder og satanisk afstumpet.

Det faktum, at denne statue har stået i Washington, D.C. nær Højesteret, ved siden af arbejdsministeriets bygning, vedligeholdt på offentlig grund og for offentlige midler, viser, at der er en udbredt korruption og uvidenhed inden for vores regering, hvilket er årsagen til, at vores nuværende problemer fortsætter.”

At statuen af en person, der ikke kun modsatte sig den amerikanske forfatning med vold i den blodigste konflikt i amerikansk historie, men også blev juridisk rådgiver for Ku Klux Klans usynlige imperium, genindsattes i landets hovedstad, er den stærkeste tilkendegivelse af, at der er en dyb misforståelse af den amerikanske forfatnings karakter, som er betegnende for hele vores Kongres, Senat og præsidentembede. For at komme til kilden til denne misforståelse, overvej denne udtalelse fra Lyndon LaRouche fra hans undervisningsvideo fra 1984, »The Power of Labor« (Arbejdskraftens styrke).

“Selvom kun få af jer måske ved det i dag, var det under den gyldne renæssance i Italien, at den vesteuropæiske civilisation først modtog de nye begreber, som med tiden førte til etableringen af vores konstitutionelle republik i USA. To mænd fra det 15. århundredes Italien skiller sig ud fra alle andre: Den første og største af disse mænd fra Italien var tysk af fødsel, kardinal Nicolaus af Cusa. Den største gigant blandt Cusas umiddelbare efterfølgere var Leonardo Da Vinci..

Det mærkelige er, at de fleste af jer har i det mindste en vag idé om Leonardos betydning, men de fleste af jer ved måske intet om Leonardos store, umiddelbare forgænger, en mand, der utvivlsomt var det største geni, det mest universelle og

dybsindige sind i de sidste seks hundrede år, og den ene mand, som den moderne europæiske kultur skylder mere end nogen anden personlighed, Nikolaus af Cusa...

»Vi skylder Cusa tak for mange andre ting. For eksempel var det Cusa, der definerede doktrinen om international ret, der regulerer eksistensen af den moderne form for suveræn nationalstatsrepublik. Det var Cusa, der etablerede doktrinen om naturret, idet grundlæggerne af vores konstitutionelle republik kendte til naturretten ...«

Pave Leo XIV's uddybende diskussion i sin jubilæumstale den 25. oktober om Nicolaus af Cusa giver adgang til den ukendte historie om den virkelige oprindelse af De Forenede Stater i den italienske renæssance, og ikke i John Lockes Royal African Society. Få adgang til Nicolaus af Cusas ideer, og man vil få adgang til den begrebsmæssige kraft, der er nødvendig for at drive det amerikanske præsidentielle system gennem Berings Strædet-projektet og Oase-planen for Sydvestasien til en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. På den måde kan vi sikre, at de eneste atomprøvesprængninger, der vil finde sted i den nærmeste fremtid, vil være til design af små atomreaktorer og fælles, avanceret arbejde med atomar fusion, udført af et principbaseret fællesskab styret af »modsætningernes sammenfald«.

,

Trump og Xi i 2019. Credit: The White House.

Trump - Xi - topmødet, et

eksempel på metoden for > modsætningernes sammenfald <

28. oktober 2025 (EIRNS) – Topmødet for Sammenslutningen af sydøstasiatiske Nationer (ASEAN), der omfattede ledere fra 11 medlemslande og inviterede nationer, sluttede den 28. oktober i Malaysia, mens delegationer i mellemtiden begynder at ankomme til Sydkorea til mødet den 31. oktober-1. november i Asia Pacific Economic Cooperation (APEC), der omfatter 21 medlemslande. Disse sammenkomster, sammen med vigtige sidemøder og aftaler – for eksempel mellem ASEAN og Indien, ASEAN og Kina og andre – finder sted i et Asien, der er midt i en dybtgående transformation, præget af samarbejde om gavnlige projekter, handel og multinationale relationer.

Nedtællingen til det vigtige møde torsdag den 30. oktober i den gamle koreanske hovedstad, Gyeongju, mellem Kinas præsident Xi Jinping og USA's præsident Donald Trump er nu i fuld gang. På flere måder placerer dette møde i Østasien dem i domænet for de ekstraordinære internationale drøftelser, der fandt sted i den første uge af september i Kina og Rusland, hvor snesevis af ledere mødtes under en række af tre møder fra Shanghai Cooperation Organization (SCO) i Tianjin til 80-årsdagen for sejren i Anden Verdenskrig i Beijing og til Vladivostok til Eastern Economic Forum.

Trump indledte sin ugelange Asien-turné den 26. oktober i Malaysia for at deltage i topmødet mellem USA og ASEAN, hvor han mødtes med premierminister Anwar Ibrahim, der er engageret i at udvikle handelsforbindelser med Kina og styrke BRIKS, som Malaysia tiltrådte som partnerland den 1. januar i år. I denne uge foreslås det, at Malaysia bliver fuldt medlem af BRIKS.

Ni af de elleve BRIKS-lande deltog i ASEAN-topmødet med forskellige delegationer. Af disse er Indonesien medlem af ASEAN, mens de øvrige var gæster, herunder Sydafrikas

præsident Ramaphosa, Indiens premierminister Modi (der deltog via video), Kinas premierminister Li Qiang, Ruslands vicepremierminister Overchuk, Brasiliens præsident Lula da Silva og andre. Denne lejlighed markerede Brasiliens første deltagelse nogensinde. Trump havde en meget rettidig drøftelse med Brasiliens præsident Lula da Silva, som forhåbentlig orienterede den amerikanske leder om de akutte farer ved hans anti-Kina-politik i Sydamerika.

I dag var præsident Trump i Japan, hvor USA har 120 militære installationer og 50.000 soldater stationeret. Forsvarsanliggender var sammen med handel på dagsordenen for hans rejse. Han holdt en tale til tropperne på *USS George Washington* under et kæmpe banner med påskriften »Fred gennem styrke«. Han blev ledsaget af Japans nye premierminister Sanae Takaichi. Men der er flere vinkler på deres drøftelser. Hun har allerede skabt en del røre siden hun for nylig tiltrådte. I sin første tale til det nationale parlament den 24. oktober meddelte hun, at hendes regering har til hensigt at løse den langvarige territoriale strid med Rusland og indgå en fredstraktat med Moskva. Med hensyn til Kina understregede hun behovet for at fremme »konstruktive og stabile bånd« med Beijing, og havde allerede mod forventning meddelt at hun ikke ville støtte Washingtons handelskrig mod den asiatiske gigant.

I morgen vil præsident Trump være i Seoul på statsbesøg. Sydkoreas præsident Lee Jae-myung, der har været i embedet siden juni, håber at forbedre relationerne til både Kina og Nordkorea og forsøger nu at opnå en nedsættelse af de omfattende toldafgifter, som Trump-administrationen har indført. Efter den amerikanske præsidents besøg vil Lee være vært for dette års APEC-møde, der afholdes fra 31. oktober til 1. november. Om en måned vil Lee være vært for præsident Xi Jinping på et statsbesøg.

Disse aktiviteter er en del af den umiddelbare baggrund for topmødet mellem Trump og Xi. På handelsfronten mellem USA og Kina meddelte den amerikanske finansminister Scott Bessent den

26. oktober, at der var opnået en »meget vellykket rammeaftale« efter intense forhandlinger mellem ham og Kinas chefforhandler Li Chenggang for nogle dage siden. Li fortalte journalister den 27. oktober, at der var opnået en »foreløbig konsensus«. Inden for denne ramme skal der træffes foranstaltninger, som f.eks. at USA angiveligt trækker truslen om at indføre en told på 100 % på kinesiske eksportvarer tilbage, og at Kina ikke indfører et verdensomspændende eksportkontrolregime og sandsynligvis genoptager købet af amerikanske sojabønner. Der synes således at være sket fremskridt, men det er op til de respektive præsidenter at undersøge betingelserne og træffe de endelige beslutninger.

Ud over handels- og toldmæssige overvejelser er der imidlertid meget mere på spil for verden i udviklingen af forholdet mellem USA og Kina. Det er bedst at denne gunstige lejlighed for samarbejde mellem stormagterne gribes af det globale nord i den globale majoritets bestræbelser på at skabe udvikling, hvilket er grundlaget for fred i verden.

Der er ingen »stående invitation« til sådanne positive relationer, der kan vare evigt. Trusler om krig, endog atomkrig, forværres. I Europa er der nu en stadig højere efterspørgsel efter mere deling af atomvåben mellem Storbritannien og Tyskland. I den vestlige halvkugle optrapper de amerikanske styrker deres militære tilstedeværelse, trusler mod Venezuela og piratagtige angreb i internationale farvande.

Borgere, der engagerer sig overalt, kan gøre en afgørende forskel i mobiliseringen mod denne ødelæggelse og undergang og for en politik, der tjener menneskeheden. I denne henseende er det meget interessant at se på initiativet fra pave Leo XIV i sin tale på Peterspladsen den 25. oktober, hvor han henviste til de historiske »bidrag fra kardinal Nicholas af Cusa«, især hans begreb om *coincidentia oppositorum*, eller modsætningernes sammenfald, som en metode til at løse konflikter. Det ville bestemt være meget belejligt, hvis præsident Xi og Trump anvendte det i deres drøftelser i denne uge.

Planlæg at deltage i den internationale konference arrangeret af Schiller Institutet og Solidarité et Progrès den 8.-9. november i Paris, enten personligt eller via internettet. Tilmeld dig på: <https://solidariteetprogres.fr/spip.php?article16972>

–Christine Schier har bidraget til denne artikel.

Billede: President Donald Trump meeting with Japan's new Prime Minister, Sanae Takaichi. Credit: White House

Nicholas af Cusa og fremtiden for samarbejdet mellem USA og Rusland

Dennis Small Eirns

25. oktober 2025

Heldigvis for menneskeheden er det ikke de aktuelle begivenheder, der finder sted over uger og måneder, som bestemmer historien. Det er snarere historiens dynamiske forløb, der er formet af samfundets underliggende kulturelle og filosofiske synspunkter, der definerer forløbet af det, der normalt betragtes som »aktuelle begivenheder«. Lyndon LaRouche understregede ofte dette punkt og gjorde det til et centralt element i den efterretningsvirksomhed han oprettede, *Executive Intelligence Review*.

I forfatterens taksigelse i sin bog fra 1983, *There Are No Limits to Growth*, forklarede LaRouche sin tankegang:

“Nyhedstjenestens funktion adskilte sig mest markant fra de

fleste førende nyhedsmagasiner på to punkter. Det redaktionelle standpunkt var det samme som det, der blev indtaget i det 15. århundrede, den gyldne renæssances humanisme; det standpunkt der var karakteriseret af Leibniz og, mere eller mindre effektivt, af Dr. Benjamin Franklin.

Tilgangsmetoden for aktuelle begivenheder har været at lægge vægt på dybtgående historiske studier af den politiske og intellektuelle historie for den generelle befolkning og de fraktioner, der eksisterer inden for hvert specialistområde.

... Almindelig daglig erfaring, selv over flere generationer, er ikke et kompetent sæt empiriske beviser, hvorfra man kan udlede de faktiske, dybere love for menneskelig adfærd. For at forstå de aktuelle udviklinger i en verden, der i dag er domineret af europæisk kultur, er det mere eller mindre uundværligt at kende den interne historie for denne europæiske kultur over en periode på cirka 2.500 år.”

Det er ud fra dette synspunkt, at vi henleder læserens opmærksomhed på den dybere betydning af den tale, som pave Leo XIV holdt den 25. oktober for en skare på omkring 10.000 pilgrimme fra 93 lande, der var samlet på Peterspladsen i Vatikanstaten i anledning af jubilæumsaudiencen. Paven fokuserede sin tale på bidragene fra kardinal Nikolaus af Cusa i det 15. århundrede, »en kardinal, der stadig er lidet kendt i dag«, indrømmede paven. Han fremhævede Cusas centrale begreb om *sammenfaldet af modsætninger* og understregede dets enorme betydning for i dag.

Paven talte indtrængende om »en anden urolig tid, det 15. århundrede«, hvor »mange af hans [Cusas] samtidige levede i frygt, andre greb til våben og forberedte nye korstog«. Cusa »troede imidlertid på menneskeheden. Han forstod, at der er modsætninger, som skal holdes sammen«. Paven opfordrede: »Lad os blive et folk, hvor modsætninger bringes i enhed«; selvom det ikke eksisterer, må vi med Cusa »håbe på det, der endnu ikke ses«, en fremtid, der er menneskets værdighed værdig.

Pavens ord var vise og meget nødvendige. Men for fuldt ud at forstå den revolutionære karakter – og betydningen for menneskehedens overlevelse – af Cusas begreb om *modsatningers sammenfald*, er den seriøse læser og politiske aktivist nødt til at vende sig mod Lyndon LaRouches omfattende skrifter om emnet – for eksempel hans *For Today's Young Adults*: Kepler & Cusa, og til Schiller Instituttets igangværende arbejde under ledelse af Helga Zepp-LaRouche, der selv er en anerkendt Cusa-forsker. For eksempel forklarede Zepp-LaRouche i en artikel fra 25. april 2020, The LaRouche Legacy Foundation:

“Han [Cusa] udviklede en tankegang, som han var meget bevidst om, og han sagde: »Jeg siger nu noget, som intet menneske nogensinde har tænkt før«, og det var princippet om *coincidentia oppositorum*. Dette er idéen om, at det Ene har en højere værdi og større betydning end de Mange, og at det menneskelige sind altid kan overvinde modsætninger ved at udvikle et niveau af fornuft på et højere plan, som anviser en måde at løse problemer, der ikke var løselige på det lavere plan.”

En fremragende anvendelse af netop denne tankegang er LaRouche-bevægelsens mangeårige fremme af Berings Strædet-tunnelprojektet, som fysisk vil forbinde USA og Rusland og sætte begge nationer på en vej mod gensidigt fordelagtigt økonomisk og strategisk samarbejde i stedet for konfrontation. Den 22. oktober afholdt *EIR* en historisk international konference om netop dette emne.

I weekenden ankom Kremls særlige udsending, Kirill Dmitriev, til Miami for at mødes med sin amerikanske modpart, Steve Witkoff, for at forsøge at få fredsforhandlingerne mellem de to lande tilbage på sporet. Dmitriev gentog sin fulde støtte til at projektere Berings Strædet-projektet i interviews med de amerikanske toneangivende tv-netværk CNN og Fox News:

»Det er ikke kun at projektere; men når de politiske vanskeligheder er overvundet, tror vi, at der kan opstå et

omfattende økonomisk samarbejde, og dette økonomiske samarbejde kan danne grundlag for et fredeligt forhold mellem Rusland og USA. Og vi har brug for det grundlag, fordi hele verdens sikkerhed afhænger af det.«

Nicholas af Cusa ville være enig og bifalde det.

Billede: offentlig domæne

Berings Strædet-tunnelen: En hundrede år gammel drøm, der må realiseres

af Jason Ross

eir.news den 20. oktober 2025

Mens verden bevæger sig mod enten geopolitisk splittelse eller løftet om samarbejdsbaseret udvikling, står Berings Strædet-tunnelen som en potentiel bro, ikke kun mellem kontinenter, men også mellem civilisationer. At forbinde Eurasien med Amerika gennem en forbindelse mellem Rusland og Alaska har begejstret tænkere i over et århundrede og blev endda direkte godkendt af zar Nikolaj II i 1906. Principperne bag Bering-projektet går ud over beton, stål og skinner. Det er en vision om fred gennem udvikling: nationer forbundet af et fælles mål, ikke adskilt af rivalisering.

Tunnelen vil forankre Verdenslandbroen, der forbinder New York med Shanghai, Paris med Buenos Aires og Dakar med Moskva gennem sammenhængende jernbane- og udviklingskorridorer. Og den kan være katalysator for en moralsk revolution i internationale relationer, hvor nulsums-konkurrence erstattes

af fælles fremskridt. Projektet, i forbindelse med en global Glass/Steagall-tilgang, ville flytte globale investeringer til produktiv udvikling og vende den afindustrialisering, der nu ses i store dele af Europa og Nordamerika.

I april 2007 samledes flere hundrede mennesker i Moskva til en konference med titlen »Megaprojekter i det østlige Rusland: En transkontinental transportforbindelse mellem Eurasien og Amerika via Berings Strædet.« To amerikanere, der seriøst havde støttet projektet, den tidligere amerikanske indenrigsminister og guvernør i Alaska Walter J. Hickel og Lyndon LaRouche, der havde opfordret til forbindelsen siden 1978, deltog. Hickel for at tale til konferencen personligt, og Lyndon LaRouches skriftlige bemærkninger blev leveret af en talsmand personligt. En rapport om konferencen findes i forår/sommerudgaven 2007 af *21st Century Science & Technology*.

Da idéen igen er blevet genstand for offentlig debat, afholder (EIR) et seminar kl. 10.00 ET (16.00 dansk tid) den 22. oktober med eksperter inden for ingeniørvidenskab, økonomi og diplomati. Detaljer findes her.

Kirill Dmitrievs virale opfordring til kreativt engagement, Elon Musks bemærkninger om Alaskas og Ruslands nærhed samt fornyet interesse for tidligere gennemførlighedsundersøgelser foretaget af det tyske tunnelbyggerfirma Herrenknecht og det kinesiske ingeniørakademi har genoplivet offentlighedens entusiasme. Herrenknecht, hvis tunnelboremaskiner forbandt Europa og Asien gennem Bosporus (Eurasien-tunnelen, åbnet i 2016), bekræftede, at projektet er »fuldstændig gennemførligt med nutidens teknologi«. Da denne vurdering kommer fra det firma, der i øjeblikket er ansvarlig for Europas mest ambitiøse tunnelprojekter, herunder Brenner-basistunnelen og den planlagte forbindelse mellem Gibraltar og Marokko, har den stor vægt. Men gennemførligheden er ikke længere det vigtigste spørgsmål. Det der betyder noget nu er, om nationerne har modet til at handle på det.

Denne diskussion kan ikke forblive begrænset til ingeniører, investorer og politikere. Berings Strædet udfordrer os alle til at tænke anderledes om menneskeheden som helhed: Vores art er unik blandt alle levende væsener gennem vores evne til at opdage, bygge og forbinde, ikke til at dominere.

I samme uge, hvor landene i FN genoptager kampen for at afskaffe kolonialisme i alle dens former, og hvor den tyske industri opfordrer til et nyt udviklingspartnerskab med Afrika, tilbyder Berings-projektet en konkret vej frem.

Tunnelen og udviklingskorridorerne er fysisk og moralsk infrastruktur, en platform for opbygningen af en virkelig menneskelig fremtid.

EIR's internationale haste-rundbordsdiskussion: Berings Strædet-tunnelprojektet kan indlede en ny æra med fred gennem udvikling

20. oktober 2025 (EIRNS) – Onsdag den 22. oktober 2025 16:00 dansk tid.

Onsdag den 22. oktober afholder *Executive Intelligence Review* en international rundbordsdiskussion om de strategiske implikationer af Berings Strædet-tunnelprojektet, som i løbet af de seneste 48 timer er kommet i fokus i forholdet mellem

USA og Rusland på grund af indlæg på sociale medier fra Kremls særlige udsending Kirill Dmitriev, der opfordrer til et fælles byggeri af en sådan »Putin-Trump-tunnel«, og den amerikanske præsident Donald Trumps kommentar som svar, at han fandt forslaget »interessant« og at han ville overveje det.

Den russiske præsident Vladimir Putin og Trump skal mødes i Budapest, Ungarn, i slutningen af oktober for at fortsætte deres forhandlinger om at afslutte krigen i Ukraine, og Dmitrievs forslag kan meget vel være på dagsordenen.

Dmitriev afslørede i dag i et indlæg på sociale medier, at »vi for seks måneder siden påbegyndte en gennemførlighedsundersøgelse af tunnelen mellem Rusland og Alaska« – dvs. omkring april 2025, eller fire måneder *før* det historiske topmøde mellem Putin og Trump i Alaska den 15. august.

Læserne vil huske, at umiddelbart før dette topmøde, den 11. august, havde Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche udsendt en hasteerklæring: »Zepp-LaRouche opfordrer præsidenterne Trump, Putin og Xi: Berings Strædet-tunnelprojektet er den perfekte politik for at undgå krig.« I dette dokument opfordrede Zepp-LaRouche Putin og Trump til, ”når I mødes i Alaska den 15. august ... at I kunne blive enige om at bygge en korridor over Berings Strædet og med dette jernbane- og tunnelprojekt at forene jernbanesystemerne i Eurasien med dem i Amerika. Dette projekt ville åbne op for udnyttelsen af de enorme uudnyttede ressourcer i Sibirien samt de amerikanske arktiske ressourcer af olie, gas, alle former for ædle metaller og ferskvand ... [Det] kunne blive det perfekte program til at undgå krig og i høj grad øge verdens velstand.» Zepp-LaRouche forklarede, at »Berings Strædet-tunnelprojektet er blevet undersøgt og fremmet i årtier af førende videnskabelige og politiske personligheder i USA, Rusland og Kina,» herunder hendes afdøde mand, den berømte fysiske økonom Lyndon LaRouche.

Denne opfordring den 11. august indeholdt et 21-siders tillæg

med historisk dokumentation af Berings Strædet-tunnelprojektet, som er blevet offentliggjort gennem årene af *EIR*.

Men det strategiske potentiale i dette initiativ rækker endnu længere end topmødet mellem Trump og Putin. Trump vil sandsynligvis også mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i samme periode. Begge præsidenter vil være i Sydkorea omkring den 30. oktober, hvor APEC-topmødet er planlagt til at finde sted fra den 31. oktober til den 1. november. Den amerikanske finansminister Scott Bessent vil mødes med den kinesiske vicepremierminister He Lifeng i Malaysia om cirka en uge for at se, om der kan opnås tilstrækkelig enighed om handel og andre spørgsmål til at gøre et sådant topmøde muligt.

Kina har i årtier været en ivrig fortaler for Berings Strædet-tunnelprojektet og vil drage direkte fordel af det. Det ville være helt logisk at flytte forholdet mellem USA og Kina væk fra den blindgyde, som toldkrigen udgør, og over på en vej med samarbejde om et sådant projekt.

Desuden tilbyder LaRouches Oase-plan for Mellemøsten en lignende tilgang til fred gennem udvikling for at løse kriserne i denne krigshærgede region.

Det russiske nyhedsbureau TASS henvendte sig i dag til Zepp-LaRouche for at få en vurdering af betydningen af de seneste udviklinger. »Det er indlysende for præsident Trump, at en normalisering af forholdet mellem USA og Rusland vil åbne enorme muligheder for at udvikle det økonomiske samarbejde mellem de to lande,« sagde Zepp-LaRouche til TASS. »Det mest imponerende [projekt] ville være »Putin-Trump-tunnelen«, som, som Kirill Dmitriev, administrerende direktør for Russian Direct Investment Fund, bemærkede på sociale medier, ville blive en 112 km lang forbindelse mellem Amerika og Afro-Eurasien på tværs af Berings Strædet... Putin-Trump-tunnelen ville være den ideelle legemliggørelse af begrebet »fred

gennem udvikling«.«

Bekræftede talere:

- Helga Zepp-LaRouche (Tyskland), chefredaktør for EIR
- Scott Spencer (USA), chefprojektrådgiver, InterContinental Railway
- Prof. Enzo Siviero (Italien), direktør, eCampus University, Italien; vicepræsident, Réseau Méditerranéen des Écoles d'Ingénieurs
- Dr. Alexander Bobrov (Rusland), ph.d. i historie, leder af afdelingen for diplomatiske studier ved Institut for Strategiske Studier og Prognoser, RUDN Universitet (Folkenes Venskabsuniversitet)

Andre eksperter vil blive annonceret.

Mvh. Med venlig hilsen

Michelle

mich.ras@hotmail.com

Berings Strædet-tunnelprojektet kan indlede en ny æra med fred gennem udvikling

Dennis Small EIRNS

18. oktober 2025

Onsdag den 22. oktober afholder *Executive Intelligence Review* en international rundbordsdiskussion om de strategiske implikationer af Berings Strædet-tunnelprojektet, som i løbet af de seneste 48 timer er kommet i fokus i forholdet mellem USA og Rusland på grund af indlæg på sociale medier fra Kremls særlige udsending Kirill Dmitriev, der opfordrer til et fælles byggeri af en sådan »Putin-Trump-tunnel«, og den amerikanske præsident Donald Trumps kommentar som svar, at han fandt forslaget »interessant« og at han ville overveje det.

Den russiske præsident Vladimir Putin og Trump skal mødes i Budapest, Ungarn, i slutningen af oktober for at fortsætte deres forhandlinger om at afslutte krigen i Ukraine, og Dmitrievs forslag kan meget vel være på dagsordenen.

Dmitriev afslørede i dag i et indlæg på sociale medier, at »vi for seks måneder siden påbegyndte en gennemførlighedsundersøgelse af tunnelen mellem Rusland og Alaska« – dvs. omkring april 2025, eller fire måneder før det historiske topmøde mellem Putin og Trump i Alaska den 15. august.

Læserne vil huske, at umiddelbart før dette topmøde, den 11. august, havde Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-

LaRouche udsendt en hasteerklæring: »Zepp-LaRouche opfordrer præsidenterne Trump, Putin og Xi: Berings Strædet-tunnelprojektet er den perfekte politik for at undgå krig.« I dette dokument opfordrede Zepp-LaRouche Putin og Trump til, "når I mødes i Alaska den 15. august ... at I kunne blive enige om at bygge en korridor over Berings Strædet og med dette jernbane- og tunnelprojekt at forene jernbanesystemerne i Eurasien med dem i Amerika. Dette projekt ville åbne op for udnyttelsen af de enorme uudnyttede ressourcer i Sibirien samt de amerikanske arktiske ressourcer af olie, gas, alle former for ædle metaller og ferskvand ... [Det] kunne blive det perfekte program til at undgå krig og i høj grad øge verdens velstand.» Zepp-LaRouche forklarede, at «Berings Strædet-tunnelprojektet er blevet undersøgt og fremmet i årtier af førende videnskabelige og politiske personligheder i USA, Rusland og Kina," herunder hendes afdøde mand, den berømte fysikøkonom Lyndon LaRouche.

Denne opfordring den 11. august indeholdt et 21-siders tillæg med historisk dokumentation af Berings Strædet-tunnelprojektet, som er blevet offentliggjort gennem årene af *EIR*.

Men det strategiske potentiale i dette initiativ rækker endnu længere end topmødet mellem Trump og Putin. Trump vil sandsynligvis også mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i samme periode. Begge præsidenter vil være i Sydkorea omkring den 30. oktober, hvor APEC-topmødet er planlagt til at finde sted fra den 31. oktober til den 1. november. Den amerikanske finansminister Scott Bessent vil mødes med den kinesiske vicepremierminister He Lifeng i Malaysia om cirka en uge for at se, om der kan opnås tilstrækkelig enighed om handel og andre spørgsmål til at gøre et sådant topmøde muligt.

Kina har i årtier været en ivrig fortaler for Berings Strædet-tunnelprojektet og vil drage direkte fordel af det. Det ville være helt logisk at flytte forholdet mellem USA og Kina væk

fra den blindgyde, som toldkrigen udgør, og over på en vej med samarbejde om et sådant projekt.

Desuden tilbyder LaRouches Oase-plan for Mellemøsten en lignende tilgang til fred gennem udvikling for at løse kriserne i denne krigshærgede region.

Det russiske nyhedsbureau TASS henvendte sig i dag til Zepp-LaRouche for at få en vurdering af betydningen af de seneste udviklinger. »Det er indlysende for præsident Trump, at en normalisering af forholdet mellem USA og Rusland vil åbne enorme muligheder for at udvikle det økonomiske samarbejde mellem de to lande,« sagde Zepp-LaRouche til TASS. »Det mest imponerende [projekt] ville være ›Putin-Trump-tunnelen‹, som, som Kirill Dmitriev, administrerende direktør for Russian Direct Investment Fund, bemærkede på sociale medier, ville blive en 112 km lang forbindelse mellem Amerika og Afro-Eurasien på tværs af Berings Strædet... Putin-Trump-tunnelen ville være den ideelle legemliggørelse af begrebet ›fred gennem udvikling‹.«

Et overraskende fredens øjeblik – men med fornyelse?

Stewart Battle Eirns

13. oktober 2025

Mandag den 13. oktober var en bittersød dag. Hamas frigav alle 20 tilbageværende israelske gidsler, bortset fra de fire afdøde, som også blev returneret til deres familier. Samtidig løslod Israel 2.000 palæstinensiske fanger – hvoraf nogle ikke

havde været set i årtier – til jubel og fest. Der begyndte også at strømme meget tiltrængt humanitær hjælp, medicin og brændstof til madlavning ind i Gaza i lastbilfulde mængder, som det ikke har været tilfældet i måneder og år.

På trods af alt dette er det umuligt at ignorere den mindre end ideelle tale, som den amerikanske præsident Donald Trump holdt i det israelske Knesset, fyldt med hans beundring for den onde Miriam Adelson; eller det brede grin fra premierminister Benjamin Netanyahu, der fortjener fængsel i stedet for ros; eller rapporterne om omfattende brandstiftelse i hele Gazastriben, hvor evakuerende IDF-soldater efterlader endnu mere ødelæggelse i deres kølvand. Dette omfatter afbrændingen af et af Gazas sidste tilbageværende affaldsbehandlingscentre, hvilket efter to års folkemordskrig efterlader hele Gaza City uden denne vitale infrastruktur.

Så ja, det er bittersødt: Fordi der er opnået våbenhvile, og drabene er stoppet, men gerningsmændene undgår ansvar, retfærdigheden er ikke sket fyldest, og snakken om en palæstinensisk stat synes ikke-eksisterende.

Der er behov for en grundlæggende forandring for at gøre dette korte, men uvurderlige øjeblik til noget virkelig varigt – ikke kun for palæstinenserne, men også for Israel og for regionen som helhed. Og den nuværende ledelse omkring Trump og Netanyahu, især hvis Tony Blair får lov til at spille en rolle, er i bedste fald utilstrækkelig. Der er behov for en ophøjet forandring, hvis man vil undgå en tilbagevenden til blodsudgydelser og den samme cyklus af vold.

Med dette for øje er det vigtigt at overveje ordene fra den tidligere formand for Knesset, Avrum Burg, der den 12. oktober skrev om de seneste dages udvikling: "Der er øjeblikke i historien, hvor ikke kun stater forandrer sig, men hele nationer. Det er ikke grænserne, der tegnes om, men bevidstheden selv; det er ikke regeringerne, der udskiftes, men den kollektive sjæl, der gennemgår en transformation.

Efter 1945 vågnede tyskerne op fra nazismens mareridt og stod over for det, de havde gjort, og det der var blevet gjort i deres navn. Efter Vietnam kom amerikanerne ud af den nationale uskylds sammenbrud som et andet folk. Krigen i Gaza er et sådant øjeblik for det jødiske folk. Det er ikke endnu en runde i den endeløse cyklus af vold i Mellemøsten, men et historisk vendepunkt. Det er et øjeblik, hvor vi må se os selv i spejlet og erkende, hvad vi er blevet. Og det er grimt.

Burg opfordrer til netop en sådan ophøjet forandring. Han fordømmer politik baseret på hævn, racemæssig overlegenhed og religiøs fundamentalisme og fremhæver i stedet de bedre traditioner inden for jødedommen. »Jødedommens hjerte har aldrig været fysisk magt, men åndelig forfinelse,« fortsætter Burg. "Den jødiske helt var aldrig kvarterets bølge, men 'den der overvinder sine egne impulser', og 'den der forvandler sin fjende til en elsket ven'." Han opfordrer til oprettelsen af en "Global Jewish Fund for the Reconstruction of Gaza" (Global jødisk fond til genopbygning af Gaza) samt andre tiltag for at redde situationen for palæstinenserne og bane vejen for en fredelig sameksistens mellem de to folk. Dette er ikke blot ment som en »politisk gestus«, skriver han, men snarere som »den eneste måde at overleve åndeligt på«.

Som tidligere ledende medlem af Israels regering understreger Burgs holdning potentialet for en sådan ophøjet forandring. I denne sammenhæng bliver Oase-planen for Sydvestasien vigtigere end nogensinde. Oase-planen har potentiale til fuldstændigt at ændre parametrene for de nuværende forhandlinger, etablere de fysiske forudsætninger for alles velstand og omdefinere det miljø, hvor langvarig fred kan blomstre.

Dette er ikke en periode, hvor man skal sidde og kritisere, men en periode hvor man skal forestille sig, hvordan en bedre fremtid kan og skal se ud, og organisere for at opnå den. Deltag i indsatsen.

Credit: White House video